

Старт

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 93 август 1974 25 стотинки

Издание на ЦС на БСФС

ЮБИЛЕЯТ В БЕЛИЯ ГРАД

стр. 8 и 9

V СПАРТАКИАДА НА НАРОДИТЕ НА СССР

Завърши едно грандиозно спортно събитие, което по своите мащаби няма равно на себе си в света — V лятна спартакиада на народите на Съветския съюз. Във всичките си етапи тя се превърна в импозантен преглед на масовата физкултура и спорт в СССР, на майсторството на съветските спортисти една година преди олимпийските игри в Мюнхен.

За финалите на тази спартакиада на милионите четете на стр. 3.

ЛИЛЯНА ПАНАЙОТОВА — най-младата участничка в първата балканска по лека атлетика за юноши и девойки в Атина.

ФУТБОЛИСТИТЕ
ПРЕД НОВИЯ СЕЗОН

ДВЕ БАЛКАНИАДИ
НА МЛАДИТЕ

ХРИСКА ПЕЙЧЕВА — с най-много рекорди от сините коридори за девойки и жени.

РЕПУБЛИКАНСКО ПЪРВЕНСТВО
ПО ПЛУВАНЕ

стр. 4 и 5

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

рище „Юнак“, София, 1940 г. Фликтистите на „Спартак“ (Москва) отправят към терена...

кути пред началния съдийски сигнал на втората среща. Капитаните отборите — Старостин (вляво) и Ангелов — си разменят флагче-

ГОСТУВАНЕТО НА МОСКОВСКИТЕ СПАРТАКОВЦИ

Капитанът от първия мач „Славия“ (София) — „Спартак“ (Москва)

Преди 31 години, на 6 август 1940 г., с два специални самолета на „Аерофлот“ от Съветския съюз пристигна в София на летище Божурище представителният футболен отбор на „Спартак“ (Москва). Това бе първото гостуване на съветски футболисти в България! И споменът за него още е жив...

... Хиляди бяха тия, които искаха отблизо да видят пратениците на великата съветска страна. И цяла София бе излязла по улиците, където минаха с коли състезателите на „Спартак“ (Москва). Въпреки дъжда и конната полиция... Гостите отседнаха в хотел „Славянска беседа“ и до късно през нощта хората не се разотиваха пред и около хотела, въпреки че полицията бе блокирала „Раковски“, „Славянска“, „Аксаков“, градинката пред Военния клуб... Навсякъде цареше радостно оживление и възторг към скъпите гости.

Интересът към съветските футболисти достигна връхната си точка в деня на първия им мач — с отбора на „Славия“ (София). Той се игра на софийското игрище „Юнак“

на 11 август от 17 ч. при рекорден брой зрители за онова време — 15 000! Срещата се ръководеше от Тодор Атанасов. След отлична игра спартаковци победиха с изразителния резултат 6:1. Двамата отбора се представиха в следните състави: „Спартак“ (Москва) — Акимов — Вас. Соколов, Виктор Соколов, Малинин — Старостин, Илин — Гринин, Якушин, Федотов, Семенов, Корнилов; „Славия“ (София) — Богослов — Зографов, Филипков, Байкушев — Стефанов, Китанов — Дуков, Николов, Д. Байкушев, Дамев, Ташков (през второто полувреме влизат Антонов, Евтимов и Попов). Форма на двата съперника: „Спартак“ — червени фланелки с бели ленти през гърдите и черни гащета, „Славия“ — бели фланелки и бели гащета.

Спартаковци играха още един мач. На 15 август, пак на игрище „Юнак“, пред 8000 зрители (този път обаче в делничен ден...) техни съперник бе „градският отбор на София“. Съветските гости се представиха под името „Градски отбор на Москва“. Московските футболисти

отново победиха — този път с 7:1. **СЪСТАВИТЕ:** „Градски отбор на Москва“ — Акимов — Вас. Соколов, Виктор Соколов, Илин — Старостин, Малинин — Гринин, Якушин, Федотов, Соловьев, С. Илин (в игра вляво още вратарят Качков, десния крило Клязов и десният инсайд Сивенков); „Градски отбор на София“ — Мазников — Радев, Милев, Петров — Стефанов, Стамболиев — Ангелов, Лозанов, Николаев, Стояков, Ташков (играха още Ангелов от ЖСК, Попкиров и Недялков). Форма на отборите: гостите с червени фланелки и черни гащета, а домакините бяха със зелени фланелки и бели гащета. Срещата бе ръководена от Усов (Москва).

Гостуването на „Спартак“ (Москва) и радушият прием, който оказаха тогава трудовете хора в София, бяха още едно доказателство за любовта на българския народ към великата съветска страна. Любовете, срещу която по време на пребиваването на спартаковци в България полицията се оказва безсилна...

Текст и снимки: Туше АНДОНОВ

ИГРАЕ СЕ ДО КРАЙ!

Гледайте какво правят тия варвари — каза един треньор. „Варварите“ току-що победиха. Бяха взели мач от 0:2 и стру се, от 6:13 в петия гейм! И сега „маис.“ се изтъква на пода, Владо сканчаше сивияш искаше да пресочи мрежата, Та изпълняваше мимически вариации на

Това ли е възпитанието на един студент? аз не бях съгласен с него. Умеят да се г тези, които силно обичат. А волейболи от „Академик“ действително силно обичат волейбола и своя отбор.

НАРОДНИ ХОРА ИЛИ ВОЛЕЙБОЛ?

Как нма да го обичат? В този отбор при а техният талант, който до този момент въздухаше. Димитър Захариев, треньор събра няколко момчета без претенции и труден за студентския волейбол мостарият състав се беше разпаднал, а ага хлопаше новото първенство. С тях гуваха. По-добре да играели народни хо жолкото волейбол. Но те не ги послу и заиграха волейбол, та някои доста си из от духа и амбицията на студентския Класираха се четвърти в края на краи а неотдавна спечелиха второто по значе стезание в страната ни — купата на

ТРЕНЬОРЪТ, КОГОТО ВЪЗПРИМАТ

ната заслуга естествено се пада на тре пълководеца, който вървявава своа ини с дух и умение. С умение могат ца. За тях се пише в спортно-техничес олонии. Но с умение и дух? Как треньо ява да възпитава?

их във форма на един турнир в Мос разказва М. Милев, най-старият и опи лейболист от отбора. — Една вечер из ша коняк с приятели и получих нака от Захариев — 50 лв. и да не играя на шата среща. Помолех го — глобете ме , но нека играя, не наказвайте отбора а вина! А той ме остави да изпълня и я докрай горчивото чувство за вина тбора.

Възприемаме го такъв, какъвто е към строг, неумолим, защото строг и нее и към себе си! — казва Б. Статев. игурно е най-режимният от всички — а се Ив. Стефанов.

анто и да играем, няма да ни нагуби, ни действава... Когато те наругат — и ти (макар и на ум) и сте квит! — капитанът Гр. Принов.

а волейбола той знае всичко — харак ра треньора си Я. Крумов.

два пръва на тренираните — допълва в... о още по-добре може да обрисова об а треньора от този колективен портрет тезателите му? Може би самите те — режата и в живота?

НЯМА БЕЗНАДЕЖНА ТОПКА
и да имате добра представа за съвремен български волейбол, ако не сте видели вержената защита на „академичите“. И ката, които са в игрището, не се стес да летят дори и към безнадеждни топка е принцип — да се играе докрай — принцип тържествува както при спето на отделни топки, така и при спето на цял мач и извоюването на доб иция. Блокът на студентите също е по таърде стабилен — особено като се лежда, че в него участват сплитите

Една разходка в Брюксел

Който разпределителят Божидар Статев, проявява наистина забележителна изобретателност. При мрежата със своя характерна игра се разкрива младият Йордан Крумов, чиито нападателни акции добре се съчетават с тези на Грамен Принов и Мильо Милев. Волейболистите на „Академик“ имат още едно много силно оръжие — сервиса, чийто лъкатушен път поставя в неудобно положение доста противници. Особено опасен е при подаването Иван Стефанов, Йордан Калоянов, Владимир Маринов. Димитър Тананов и Стефан Ставрев допълват „бойния състав“. Може би трябва да прибавим и китарата на Божидар, която отваря гласове те и прави волейболистите симпатичен обект на внимание за всички. В Брюксел, на един студентски турнир, след волейболните срещи се състоя и един импровизиран „музикален фестивал“, на който... присъстващите се оказали повече... Пак в Брюксел, трогната от славянските песни, притежателката на един ресторант (който била от руски произход) се опитала да наеме целия отбор като музикални ти и певци в своето заведение...

„АКАДЕМИК“

Те, волейболистите, както и почти всички спортисти със светлосинята фланелка, живеят с една стипендия, живеят в студентски общежития, без премии и апартаменти, но живеят най-задружно и навярно най-приятно. Един ден, когато са вече инженери, лекари, икономисти и педагози, архитекти и скулптори, при тях идват като най-скъпи спомени тези дружни битки край мрежата или из пи стата, в залата или на стадиона, споменят си най-силното оръжие — духа и младежката дружба, всеотдайната обич към движението, приятелите, към спорта, което е така характерно за студентския колектив.

След „пускане“ при мрежата капитанът на армейците е в затруднение...

В ударна позиция е Грамен Принов.

Старт

Илюстриран
спортен
седмичник

СОФИЯ
СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“
ИНДЕКС 20121

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЯ НОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ [зам. главен редактор], Ешун АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент БЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митко ЕКСЕРОВ [отговорен секретар], Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.
Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“

Замениха финалите от V спартакиада на народите на СССР. Тези дни месец това гигантско състезание което по своите мащабни ниво да се сравнява само с олимпийските игри, привлича вниманието на световната спортна общественост. Най-силните спортисти на всички съюзни републики, на градовете Москва и Ленинград си дадоха среща в съветската столица, за да излъчат своите шампиони. И ако в предишните етапи на спартакиадата на първи план беше масовостта (в тях участваха общо 44 милиона и 722 хиляди души), сега ударението бе поставено върху майсторството. Всеки от 10-те хиляди избраници, получили право да се състезават във финалния етап на борбата, бе готов да даде всичко, на което е способен. Освен точките на първите осем от всяка дисциплина се даваха и допълнителни точки: 12 за подобряване на световен рекорд, 9 за европейски рекорд, 7 за рекорд на СССР, 5 за постигнат резултат на майстор на спорта от международна класа. Този стимул още повече изостри индивидуалното и отборно съперничество: имаше значение не само златото само, но и постижението на спортиста. Така във финалните дни се родиха близо 500 рекорда — световни, европейски, азиатски, на спартакиадите, на отделните републики, на профсъюзите и т. н., побити бяха нови жалони по пътя, който води съветския спорт все напред и нагоре.

Шампион по гимнастика стана москвичинът Михаил Воронин, но трябваше да хвърли много сили в борбата с младите Малеев (Белорусия), Микаелян (Армения) и Фогел (РСФСР), които се представиха отлично в задължителната програма.

По трасето на конния крос е победителят в модерния петобой В. Шмельов. Най-много точки обаче той събра от плуването и лекоатлетическия крос.

Гребната база на „Труд“ в Серебряни бор, където се състоя състезанията по академично гребане, предложи много вълнения на приятелите на този спорт. Изстрел — и към старта се устремяват финалистите на двойки без кърмчия.

СИЛАТА НА СЪВЕТСКИЯ СПОРТ

Когато си се озовал за една седмица във водовъртежа на голямото състезание, принуден си да избираш: ще проследяш отблизо отделен отбор или — ако не устоиш на изпитанието — ще се помъчиш да видиш колкото може повече от отделните терени. Но и в единия, и в другия случай цялостните ти впечатления от спартакиадата няма да бъдат пълни.

Като аз си позволявам към всичко да прибавя някои чути и прочетени неща, за да се получи по-убедителен отговор на основния въпрос: Къде е силата на съветския спорт?

Силата на тази сила трябва да се търси преди всичко в невъзможността да се масовост и в грижите, които всяка страна полага за развитието на физическата култура. Спортът в наши дни навлиза все по-дълбоко в битата на съветския човек, връщат се в необходимост за неговата армия от многомилионната армия спортувачите се раждат истински таланти. По-нататък всичко заема от самия спортист и от уменията му зората, призвани да го водят по стъпките на майсторството.

Въпреки че е вечно неспокоен със своите течения и бури, с приливи и отливи си. В постоянно движение е и спортът. Главна задача на спартакиадите в Москва беше да се изясни картината на съветския спорт една година преди началото. Сега, когато тя е изцяло заедно, всеки вижда светлите ъгли и тонове. И най-характерно в нея: от дълбините на този спорт излизат и ще продължават да излизат все повече и повече млади спортисти. Те са солидни кандидати за бъдещите успехи.

Галина Прокуменчикова — Степанова е все още най-добрата съветска брусистка.

Момент от масовите гимнастически упражнения, които украсиха тържественото откриване и закриване на спартакиадата.

народна класа и двама световни шампиони, а победителите на двойно кану З. Хоперия и Н. Чараев са само 19-годишни...

На тая тема — за новооткритите — може да се напише цял роман. Но в спартакиадата имаше и други: например, темата за стареещите ветерани, които не отстъпват пред напора на бъдещите си наследници, воюват с юношеска жар за титлите или за интересите на своя отбор. В тях сблъсък между опита и младостта има особена красота и емоционалност. Той е и залог за понататъшния ускорен напредък, защото в него се сприват качествата, присъщи на едната и на другата генерация: моралната устойчивост, вяра в собствените сили, дръзновението, амбицията, уважението към спортния съперник.

... Когато 32-годишният алмаатински електротехник Вл. Дрекслер, щангист от лека категория, повдигна 152,5 кг, попита го: „Бяхте ли готов за този световен рекорд?“ Той

мълчаливо показа телеграмата, която бе изпратил още сутринта, часове преди началото на състезанието, за да честити рождения ден на жена си. Между другото, той ѝ поднасяше като подарък... новия си световен рекорд...

... След три неуспешни опита в повдигането именитият Куренцов трябваше да напусне състезанието и привидно спокоен, каза на треньора си: „Хайде, отиваме да тренираме!“ После отиде в съблекалните, приготви се за път, но не за брави отново да се отбие в залата — стисна ръката на 23-годишния си съперник, за когото спартакиадата беше пръв голям изпит на подиума, и го поздрави с победата. А състезанието фактически сега започва-

ше, още продължаваше изхвърлянето, освен Канигин имаше и други претенденти за златния медал. Но старият майстор знаеше кой ще спечели. И Канигин не опроверга прогнозата му — стана шампион в трибоя с 460 кг — само 2,5 по-малко от сбора, който през юни в София направи Куренцов европейски шампион в категория 75 кг... Сред съперниците тук бе и Ал. Галкин. С 455 кг той постави нов юношески световен рекорд и зае трето място в крайното класиране. А после припряно започна да стяга куфара си — страхуваше се да не изпусне самолета за Донецк. „Защо бързаш?“ — чудеха се ония, които бяха дошли да го поздравят. „Трябва да тренирам — най-сериозно отварна мла-

дежът — Няма време за губене!“ Ето какви са хората, които направиха най-голямото състезание в рамките на спартакиадата — турнира по вдигане на тежести. Такива има още десетки, стотици, хиляди — във всички спортове и във всички съюзни републики. По резултатите си засега те отстъпват на най-добрите, но мислят като тях, тренират като тях, мечтаят като тях, вървят по техния път. Затова е силен съветският спорт.

Москва — София
Иван ЖЕЧЕВ
Снимки: Валентин КУТИРЕВ
Юрий МОРГУЛИС
Борис СВЕТЛАНОВ

ЧЕТИРИ РЕКОРДА НА

Отново с рекорди Васил Добрев (ЦСКА)

Все по-бързо по сините коридори: Пьер Стайков (ЛС)

ГРОСМАЙСТОРСКОТО РАВНИЩЕ СЕ ОТДАЛЕЧАВА

Трудно може да се посочи друго републиканско първенство по плуване, което да е предизвикало така противоречиви изводи, да ни е накарало да се замислим толкова за състоянието на този спорт у нас. От една страна, стартовете на столицния басейн „Спартак“ показаха, че силните ни единици и сега са на равнище, че с основание можем да очакваме от тях нови върхове и в предстоящите международни изпитания. Това те доказва и с новите четири рекорда: В. Добрев (ЦСКА) — 1.01.1 и 2.13.4 мин. на 100 и 200 м бъртерфлай, юношата П. Стайков (ЛС) на 200 м съчетано плуване — 2.25.7 мин. и Ж. Славчева (ЛС) на 200 м бъртерфлай 2.39.0 мин. Като се има предвид, че състезанията, на които ще трябва да се защитава авторитетът на българското плуване, изискват успехи само от единици, ос-

нования за сериозно безпокойство за момента не може да има. Но от друга страна, положението е повече от тревожно... В републиканското първенство за девойки, юноши, жени и мъже участваха за първи път и отборите на „Крепост“ (Хисар), „Вихрен“ (Сандански), „Септември“ (Симитли). И въпреки че техните представители не се отличиха с особено майсторство, едва ли може да им се сърдим. Стартовете на дебютантите рядко носят изненади... В същото време обаче трудно може да се приеме като нормално участието и класирането на утвърдените ни сили в плуването. Варненци — „ЖСК-Спартак“ — спечелиха първо място само при юношите, повечето от дружествата изобщо не намериха място в отборното класиране. Само един пример — веллинградчани не представят нито ед-

на жена и девойка, от състава на „Марица“ (Па) също отсъстваха жените. А това са основни центрове на плуването в страната. При това положение вече „по-леко“ могат да се възприемат някои парадоксални факти: ● на 200 м бъртерфлай за жени участваха само 3 състезателки, толкова, колкото бяха и юношите в тази дисциплина... ● в класическата плувна дисциплина — 100 м св. стил — се явиха 4 жени и 5 девойки!?! ● „Чепинец“ (Влгр) не можа „да събере“ четири момчета за юношеската щафета 4 по 100 м смесена... ● на пръсти се броят дисциплините, за които девойките и жените трябва да плуват и в подборни серии. Нямаше кандидатки...

● в повечето от половината дисциплини финалистите след 4-то — 5-то място не можеха да получат точки, защото не изпълниха нормативите. На 100 м св. стил за жени точки получиха (от четирите участнички) само Хр. Пейчева — 1.02.9 и М. Николова — 1.03.0. Носителката на бронзов медал В. Антонова вече има постижение... 1.12.5 мин. Впрочем точно в тези нормативи много от треньорите търсеха солидно оправдание. Определени на базата на шестото постижение от миналогодишния шампионат, те имаха за цел да направят състезанието наистина майсторско. Вярно е, че не всички бяха съобразени най-точно, че вечерашните юноши са вече мъже и постиженията им не са леко достъпни за приемниците им. Но във всеки случай твърде високи норми нямаше... Причините трябва да се търсят дру-

гаде — в слабата работа с жените и девойките, в задоволството от подготвянето само на един добър състезател, в дейността, лишена от голямата перспектива. И нека признаем открито — докато в републиканските първенства продължава да има еднолични лидери, които печелят победите си без напрежение, докато след тях съществува тази така показателна празнина, гротескното равнище — европейският елит, към което се стремим, все повече ще се отдалечава...

Материалите за републиканското първенство по плуване написа Никола ЕКСЕРОВ
Снимки: Йордан СКРИНСКИ

В ОСНОВАТА — ПОСТОЯНСТВО

Обикновено, когато задават въпросите си към известни спортисти, журналистите очакват от тях само такива отговори, които биха послушили за пример на останалите. За любовта и ползата от спорта, за чувството за отговорност, за непрекъснатия труд, за желанието за тренировки. СВЕТЛОЗАРА ИГНАТОВА е събеседник от друг тип — тя не търси „силните“ изрази; но затова пък откровеността личи от всяка нейна дума...

— Няма да кажа, че започнах да тренирам плуване, защото този спорт ме привличаше с красотата, динамиката и разнообразието. Чисто и просто приятелката ми Сн. Калева ме заведе на басейна. Тя вече беше тренирала една година и твърдеше, че всичките й приятелки трябва да се занимават с плуване. Умеех „да се държа“ над водата, бързо се понаучих и изведнъж открих, че на „гръб“ се чувствам най-добре. Така се специализирах. По-късно вече имаше периоди, в които разбирах, че да

вото го мислят някои. Има моменти, в които съвсем не искаш да гледаш „вода“. Но за сметка на това пък вече си станал СПОРТИСТ. И никак не можеш да се примириш с факта, че другите около теб напредват, а ти стоиш на едно място. И продължаваш. Тогава вече идва и голямата награда за постоянството — по бедата! А тя е многократно по-ценна, когато е трудна, когато не е поносена като подарък, „на гения“.

И обратно на традицията да ви запознаем накрая по-подробно: Светлозара Игнатова, майстор на спорта, родена на 19. X. 1952 г., тренира плуване от 1963 г. под ръководството на Р. Атанасова в „Левски-Спартак“, републиканска шампионка и рекордьорка на 100 и 200 м гръб, кандидат-студентка в СУ „Кл. Охридски“, специалност право.

Любим спорт — мъжкият баскетбол. Цел в спорта — участие на олимпиадата в Мюнхен. Най-голямо желание — да изплува 100 м

Владимир Минашкин:

«ПО-МАЛКО ПРИКАЗКИ, ПОВЕЧЕ РАБОТА!»

В историята на световното плуване името на ВЛАДИМИР МИНАШКИН е записано в най-предните страници. В продължение на 10 години той постави 12 световни рекорда на 100 и 200 м брус и за дълги години направи този стил „европейски патент“. Най-добрите постижения на Минашкин — 1.08.8 и 2.33.4 мин. — бяха подоборени едва през 1960 г. От няколко месеца насам големият плувец тръгна уверено и по пътя на най-високото професионално майсторство, работи като треньор в нашата страна. Включен в една треньорска бригада с Р. Атанасова, той оказва помощ предимно в подготовката на националните отбори и отблизо се занимава с В. Добрев, Д. Коларов, Ж. Славчева, Св. Игнатова, Ел. Фичерова и младите брусисти от спортния интернат „Олимпийски надежди“ в София.

С Вл. Минашкин можете да се запознаете по всяко време — на басейна. В спортен екип и хронометър в ръка, той изглежда неуморим — дава съвети ту на един, ту на друг, сам влиза във водата, за да показва, води колоната при кросовете...

Твърде енергичен беше той и по време на републиканското първенство. Постоянно съветваше някого, бележникът му се изпълни с цифри и впечатления... И въпреки че, както ни обясни, предпочиташе по-малко да говори, все пак разреши да надникнем в записките му:

— Като гледам тазгодишното ви републиканско първенство, съвсем не мога да се освободя от една мисъл — нужна е значително по-добра работа. И от треньорите, и от състезателите. Плуването в света напредна изключително много. За да се преодолее изоставането и за да се скъси дистанцията, трябва да се работи повече, отколкото онези, които искаме да догоним. Но това означава, че трябва да се говори по-малко, а по-вече да се работи! Не казвам това само по принцип. Вие пишете всекидневно, че в един или друг град басейните не са пълни с вода, след това констатирате, че не се използват най-рационално, после отново повтаряте цялата история. За да започнете същото... И съвсем малко се прави

на практика, за да могат тези басейни наистина да заработят и от тях да излязат състезатели, каквито искате. А сега? Всички добре виждат, че и на това първенство няма масовост на добрите резултати. Първият си е първи, постижението му е сравнително добро, а останалите след него по-скоро само участвуват. Е, какъв е тогава стимулът за най-добрите? Няма да ви кажа нещо ново, но не се ли борят 5-6 души за едно място, напредъкът видимо се отдалечава...

На първо време мисля, че трябва да се увеличат изискванията към треньорите. И преди всичко към тези, които нямат национални състезатели. Защото и на това първенство най-добрите задоволиха. Но те са единици. А останалите, тези, за които републиканският шампионат трябва да бъде мястото за пълна изява, сякаш изпълняваха неприятно задължение. Къде другаде и на какво състезание те трябва да покажат резултатите от работата си? Сега отгледът им е твърде блед, българското плуване не вижда ползата от дейността им.

ИЗПИТАНИЯ ЗА НАЦИОНАЛИТЕ

Без Калешева и Пандева, които ще участвуват в шампионата за момчета и момичета, на басейна „Спартак“ видяхме всички останали и за обща радост те показаха, че имат отлични възможности да намерят място във финалните серии. Постиганията им, сравнени с досегашните първенства, гарантират това. А всъщност поне засега такава е и целта ни — българите да участвуват на финалите!

Малко проблеми има и пред националния ни отбор — жени, които на 28 и 29 т. м. в датския град Аархус ще се бори заедно със съставите на Дания, Норвегия, Швейцария, Гърция и Турция за място в група „В“. Ж. Славчева, Хр. Пейчева, М. Николова, Св. Игнатова, Ел. Калешева и А. Николова имат всички възможности да постигнат отборната победа. Всички са в добра форма, а регламентът на турнира — силна олимпийска програма с право на участие на един състезател от страна във всяка от дисциплините — ще даде възможност на „камерния“ ни състав от майсторки да преодолее съпротивата предимно на представителките на Норвегия и Швейцария...

По-трудно ще бъде на мъжете. Въпреки отличната си подготовка В. Добрев, Ан. Чакъргов, Д. Коларов, Л. Стоев, Т. Стателов, Ст. Георгиев, Д. Тодоров и Т. Попов (измежду тях ще бъде определен съставът) имат тежка задача в Осло. В индивидуалните победи на някои от тях съмнение не може да има, но домакините и швейцарците могат да ни отдалечат от така желаното място в „горния клас“.

С две думи, националните ни състави изглеждат готови за тежките си изпитания и можем да очакваме, че те ще завоюват места в група „В“ на европейските отборни първенства, че ще задържат позициите си сред балканските страни...

Важно е да се отбележи, че в този период състезателите от националния отбор са в най-добрата си форма, напълно изправени по време на изпитанията. Това е резултатът от системната подготовка на всички участници в шампионата за юноши и девойки в Холандия, балканския регион и Букюрест и европейските първенства за мъже и жени за група „В“. Съществено е в такива случаи да се извършва въпроса: „Готови ли сме да изведем открито битките и да играем с чест от тях?“

Това година нашите най-добри състезатели тренираха по план с три отбора. Републиканското първенство е било за тях първото основно състезание от третия, последен цикъл на подготовката. Нормално е при това състояние те да не са във върховата форма. Още повече, че времето до балканската и европейските първенства е определено за специализирана подготовка — подобряване на скоростта, техниката на старта и обръщанията, технико-тактическо умение по време на състезателното разстояние и т. н. Но даже и в този период състезателите от националния отбор изглеждат уверени за качествата си. И това те (и само те!) са плаувници, които заслужиха високи оценки на първенството, въпреки че повече от тях — за кой ли път вече, — изключени на сметките за отборното участие, не участваха в коронирания си дисциплини, в които разчитахме да доместат и най-големия успех...

На европейското първенство за юноши и девойки в Амстердам нашите представители ще бъдат: Ел. Калешева, Т. Николова, П. Стайков, Б. Маджов, К. Захариев, Г. Пандев.

ВЕТЕРАНИТЕ СПОДЕЛЯТ

От младши до днес — винаги с плуването: Ст. Давидов, Гр. Лазов, М. Кутинчев, Хр. Панайотов

В този път много ветерани, свързани с живота си с плуването, наблюдаваха републиканското първенство. Много бихме ги да отговорят на един-единствен въпрос: — КАКВО ВИ ВЪЛНУВАШЕ ВЪВ ВЪЗРАСТА НА РЕПУБЛИКАНСКОТО ПЪРВЕНСТВО?

Доц. МИРОЛЮБ КУТИНЧЕВ, ректор на ВИФ „Г. Димитров“, състезател от 1934 до 1945 г.: „Не съм да правя спортно-техническа оценка. Най-силно впечатление ми оставя ентусиазмът на участниците. Помня си, че през 1939 г. организирах среща между университетските отбори на София и Белград. За „Дюла“ имаше само един зри — сегашният треньор по футбол в „Добиня“.

ТЕФАН ДАВИДОВ, завеждащ на „Воден спорт“ на „Левски-Скопие“, състезател от 1936 до 1945 г.: „Отново пролича основният аспект на плуването — не само физическо издръжане откъм мускулна сила, но и издръжане. Мисля си, че това трябва да заложим с решителност в работата с децата. С това форма, с нови средства, с нови средства.“

РИСТОФОР ПАНAYOTOV, редактор в „Народен спорт“, състезател

от 1938 до 1945 г.: „Състезатели като В. Добрев ме карат да мисля, че вече не сме далеч от голямото плуване. „Вакуумът“ при жените и девойките ме убеждава, че трябва сериозно да огледаме кой идва след първите. И не трябва ли дружествата да бъдат задължени с пълни отбори?“

ГРИГОР ЛАЗОВ, преподавател в СШ на „Локомотив“ (Пд), състезател от 1941 до 1954 г.: „Състезанието е на по-ниско равнище, отколкото през миналата година. Сравнително добрите постижения на победителите не могат да скрият празнината след тях. Защо няма нови имена, как се работи с „втория ешелон“?“

ЙОРДАН ГАЙДАРОВ, началник на научно-методичния отдел „Водни и зимни спортове“ на ЦСКА, състезател от 1948 до 1961 г.: „Чудя се докога ще правим извода, че жените и девойките изостават... Не е ли вече време за работа?“

АЛЕКСИ АЛЕКСИЕВ, заслужил треньор, състезател от 1920 до 1932 г.: „Шампионатът този път не ме разволнува. Предварително се знаеше кой къде ще се класира. А няма ли напрежение, няма и високи резултати...“

Сред младите български волейболнистки расте достойна смяна на световните вицешампиони.

Капитанката на нашите девойки — балкански шампионки, Мария Василева показва как трябва да се играе в трудни за отбора минути.

БЪДИ ПРИМЕР ЗА ДРУГИТЕ

Само преди 3 дни една от онези, които спортният колектив е избрал за предводител, за капитан, трябваше на практика да реализира тази сентенция.

Мария Василева, една от най-темпераментните волейболнистки, които сме имали, капитанката на нашия девически състав — балкански шампионка за 1971 г., — показа по един великолепен начин в тежък за отбора момент най-добрите качества, които трябва да притежава големият спортист. В Луковит, града на Втората балканска за младежи и девойки, имаше моменти, когато никой не би искал да е на мястото на треньорите Кирил Колев и Никола Тасков. Освен младите и малко обиграни Милева, Стоева и Иванова, по „списък“ те имаха още 9 волейболнистки, но на практика оставаха само още три — Лиляна Петкова, Светла Николова и Виолета Димитрова. Минка Панчовска токущо бе прекарала ангина, Ангелина Димова все още не беше във форма след операция, Елка Казановска бе разрязала дълбоко крака си, Иванка Личева бе с изключен крак, Маргарита Миткова бе болна.

И при тази действително трудна обстановка дойде новото нещастие — при загряването на неравното тренировъчно игрище Мария Василева си изкъльчи глезена! Настана малка паника. За чест на момичетата може да се каже, че докато всички се суетяха около Мария, Елка и Маргарита вече тичаха към хотела за екипа си. Всичка разбраха, че срещата с югославяните вече ще се играе при съвсем ново разпределение на силите. Чудесни момичета! Докато д-р Точева се колебаеше кой може и кой не може да играе, те вече бяха с екип. И Мария, със замразен глезен и съзати от болка в очите, ги извеждаше на терена. Не искаха да я пуснат, извикаха я, „ляма да играеш“... Тези, кои

то не знаеха какво става, се усмихваха — ето едно момиче, което само се поставя в отбора! В суматохата прозвуча съдийският сигнал.

И Мария започна тази битка така, както можеше само тя — момичето, на чийто спортен дух могат да завидят и най-силните мъже. Тя скачаше на мрежата и се усмихваше, за да скрие гримасата, ободряваше момичетата и забиваше топката така, че летеше чак до онези гласовити „пагриоти“, които ги подкрепяха, докато бяха добре, а когато става трудно, ги освиркаха. Това смуги момичетата в най-важния момент и югославяните бързо взеха първия гейм.

Тези, които знаеха какво става, със затаен дъх гледаха как Мария се издига над-противниковия блок, разгъва се в дъга и след това завършва светкавично атаката. За нас най-опасното идваше сега — при приземяването: ще издържи ли глезенът и? По време на почивката тя притичваше до лекарката, получаваше нова доза замразяване и пак се връщаше. В крайна сметка всички, начело със своя капитан, издържаха — 3:2. Резултатът бе малко чудноват: (14:16, 15:2, 13:15, 15:3, 15:2). В три гейма нашата подвижна болница даде на противника общо 7 т. срещу 45 в своя полза, но когато обявената за най-добър играч на турнира Мария едва изпъля на стълбичката на победителите, на всички им стана ясно, че българските момичета дължат много на своята капитанка. И това много е не само победата, не дори и запазената вяра пред европейското първенство, а урокът, примерът как трябва да се играе за колектива. Класирането: 1. България, 2. Румъния, 3. Югославия.

Момчетата леко се справиха с румънците и Турция. Но с гърците имаше тежък диалог, продължил 2 часа и половина. Не вървеше; и тия, които са играли волейбол, знаят какво значи това. Ядосваха се, хабяха нерви. Най-вече Иван Димитров, чийто баща беше дошъл чак от Лом да гледа за пръв път как играе синът му... Все пак победиха с 3:1 и после повториха този резултат и решителния мач за първото място с Югославия. Играта на нашите младежи, общо взето, напомня много стила на мъжкия ни отбор. И това е хубаво — треньорите Т. Пиперков и С. Зегов вероятно ще дадат след време перспективни заместници на световните вицешампиони. Струва ми се, че сега младежите ни са добре подготвена бойна единица, която може да играе силно на европейското първенство. Класиране: 1. България, 2. Югославия, 3. Гърция, 4. Румъния, 5. Турция.

Климент ВЕЛИЧКОВ
(наш специален пратеник)

УСПЕХ НА Г. КОПРИВЛЕНСКИ!

Сила, бързи рефлекс, ловкост — тези качества са безусловно необходими в спорт като джудото!

Едва ли покойният японски професор Игору Камо — бащата на днешното джудо — е предполагал, че неговата идея ще намери толкова последователи. Започнат с техниката на различните видове жиу-джицу, през 1882 год. той извлича най-ценните елементи от тях, обединява ги в стройна система от правила под названието „джудо“ (преведено, това означава „метод за гъвкавост“). През 1954 година се създава и международната федерация по този спорт, а две години по-късно се провежда и първото световно първенство.

... В събота и неделя в столичната зала „Сливница“ се състоя най-големият международен индивидуален турнир в досегашната история на нашето джудо, в който участваха 60 състезатели от Полша, Румъния, Чехославия, ГДР, Унгария и България. Турнирът показа, че все още нашите джудисти са в зоната на старта, че тепърва им предстои много да учат! Най-добре се представиха поляците, които спечелиха 4 от всичките 5 титли. От българите отлично се прояви само Георги Копривленски, който в последната категория — над 93 кг, спечели първото място, а стана и носител на купата „София“, която организаторите на турнира дават за най-добре представил се състезател.

Снимка: Емил МАНДЖАРОВ

ЕДНА КРАТКА ПОЧИВКА

Бавно минават летните дни за приятелите на футбола — дните без въздушни двубои по стадионите им изглеждат твърде дълги...

А колко кратка е почивката за футболистите! Коментарите около завършилото първенство все още бяха в разгара си, когато „бездействието“ край морето или планината завърши, за да дойде ред на къртовската работа далеч от трибуните и погледите на зрителите, на охи упорит труд на състезатели и треньори, които — защото е наистина извън представителните стадиони — останат незабелязани и много често — неочекани.

Плановите за подготовката на новото първенство и без това предвиждаха сериозни наговарвания. Събитията, които съпътстваха първите дни на подготовката, повелиха тяхното пълно изпълнение, дори една рязка промяна в темпа, за да се отговори на новите изисквания.

Защото увеличаването на групата на май-

сторите от 16 на 18 отбора не е само просто промяна на организационната структура. Ще бъде променен цикълът в програмата (налагат се ред междинни кръгове), ще бъдат нужни качествено нови методи, на подготовка. И това се отнася с особена сила за голяма част от националните състезатели, чието натоварване през тази есен (в сравнение с миналата) ще бъде увеличено с около една трета...

На второ място ред дружества разбраха (още веднъж!), че не могат да разрешават своите проблеми с привличането на чужди състезатели, че присвояването на чуждия труд за подготовка на талантили състезатели е коз, на който не може да се залага.

И може би точно затова отсякъде идват сведения за значително увеличаване на изисванията в предстартовата подготовка, освободена този път от продължителния период на ненужна „аклиматизация“.

Творческото прилагане на иначе единната схема за подготовка е друг основен бе-

лег на началото на футболната есен. Ред състави предпочетоха домашната обстановка, други търсят спокойствието на отдалечените места, трети съчетават суксата на „кухненската“ работа с международни срещи — „Левски—Спартак“ гостува в Полша, „Ботев“ (Враца) — в КНДР, „Черно море“ — в Румъния, „Локомотив“ (Пд) и „Етър“ — в ГФР и т. н. Това безспорно е правилно. Собственият почерк в подготовката е важен момент, който безспорно ще има приятни последици.

... С една дума, можем да очакваме, че нашите първи отбори ще заиграят с пълни сили още в началните кръгове на първенството. Това е особено важно. Защото предполага включването на нашите отбори в европейските клубни турнири в пълна бойна готовност; защото ще се създаде възможност за най-добра изява на нашите национални състезатели, на които предстоят решителни срещи и в предолимпийския турнир, и особено в европейското първенство.

Пловдивска жегата и тренировките — няма нищо по-хубаво от шепа студена вода...

Преди всяко занимание треньорът Г. Чакъров разяснява задачите...

Не е леко на „канарчетата“ — треньорският хронометър е много „строг“!

А сведенията, които пристигат от лагерите на нашите съперници, говорят за солидна подготовка. Унгарците завършиха наравно с Бразилия, върнаха част от самочувството си и не крият надеждите си да вземат големия реванш от България за пролетното първенство в София. Верен на своя стил на подготовка, селекционерът на френския национален отбор Жорж Булон свика на 26 и 27 юли 22-а свои избраници (в тази листа Булон остава верен на своите намерения, въпреки че като трети вратар бе извикан 31-годишният Батман от „Сошо“); впрочем за първи път от май 1970 г. в състава бе включен и известният бра, който между другото винаги е бил под погледа на селекционера...

... И така почивката свърши. Само още няколко дни ще бъдем отново на стадионите.

Митко ЕКСЕРОВ

ПРИ ШАМПИОНИТЕ ВЕЕ НОВ ВЯТЪР

Видяхме двама от футболистите на ЦСКА „Септ. знаме“ в деня, когато летният отпуск на отбора бе свършил. Идваха от първата тренировка...

— Направихме продължителен крос — сподели централният защитник Божила Колев. — Дойде ни тежичко. Направо от черноморския плаж на крос... А и след обяд ще тренираме час и половина!

Цветан Атанасов, дясното крило на армейците, го допълва:

— При нас като че ли ще повее нов вятър. Няма да бъде лесно!

По-късно беседвахме със старши треньора на шампиона ЦСКА „Септ. знаме“ Манол Манолов.

— Започвате форсирано?

— Така трябва, убеден съм в това! Отпускарското настроение може да има тежки последици, а и шампионската титла приспива по-слабохарактерните. Място за успокоение не може да има! На 9 август откриваме шампионата, а в средата на месеца ще участвуваме в международния турнир в Палма де Майорка (Испания), в който миналата година излязохме победители, не е чак толкова далеч и септември, когато ще играем с „Партизани“ (Тирана) за купата на европейските шампиони. В първенството пък ще стартираме с амбиция да запазим титлата!

— Не се ли страхувате от преумора в началната фаза на подготовката?

— Преумора? Нямам опасения за това. Просто... не искам да се повтори историята от последното първенство, когато авансът ни в класирането започна да се топи като пролетен сняг... Затова сега натоварванията при нас значително са завишени. На някои в началото бе тежко, но свикнаха. При нас има дисциплина.

От 22 юли до 1 т. м. ЦСКА „Септ. знаме“ бе на подготовка във Велинград. На следващия ден след пристигането си армейците играха контролна среща с „Тракия“ и победиха с 3:0 чрез голове на Жеков (2) и Яки-

Манолов и неговият помощник... бяха доволни от футболистите. От младия нападател Стоил Трънков...

бре се представи и Боби Станков, който дълго време бе извън строя, за да лекува болезнена травма в крака. Шампионите бяха в състав: Йорданов — Зафиров, Б. Колев, Пенев, К. Станков — Пл. Янков, Никодимов — Трънков, Якимов, Жеков, Цв. Атанасов. През второто полувреме бяха изпробвани вратарят Филипов, Боби Станков, Чалев, както и двама състезатели от юношеския отбор на ЦСКА „Септ. знаме“ — защитникът Ю. Цанков и халфът Б. Средков.

— Не виждаме Марашлиев и Денев?

— Тези дни Марашлиев претърпя операция на носа и остана във военната болница в София. Очакваме всеки момент той да пристигне...

— А Денев?

— Не съм го виждал и аз... След балканската в Атина той не се присъедини към състава. Казват, че имал „отпуска“, разрешена от федерацията... (Б. р. — От проверката, която направихме в БФФ, стана ясно, че никой не е разрешавал каквато и да е почивка на състезателите от младежкия национален отбор. Точно обратното — всички са били задължени да се върнат веднага в отборите си, за да почиват и тренират съобразно указанията на дружествените ръководители...)

Във Велинград армейците водеха занимания в продължение на 9 дни по два пъти — всеки ден от 10.30 до 12 и от 17.30 до 19 часа... В София тренировките продължиха все тъй интензивно.

Манолов заяви:

— Мисля, че ще стартираме в първенството в добра форма. На 12 т. м. отлитаме за Палма де Майорка, където ще играем два мача — на 14 и 15 август — и по всяка вероятност на 16 и 17 се завръщаме в София.

— Някои нови имена в отбора?

— Трънков. Стоил Трънков...

— Вашата амбиция като треньор на отбор-шампион?

— Да бъдем пак шампиони! При това — със силна, убедителна игра, доставяйки нова радост на хилядите наши привърженици от цялата страна.

На състезания и тренировките капитанът трябва да бъде винаги на чело — колоната се води от Димитър Пенев.

Снимки: Иван ПОПОВ (наш специален пратеник)

Старши треньорът Манолов едва ли има основание да се опита да отхвърли смята... Но е все по-взискателен към тях!

...но на най-сетне не върза на почетната стълбичка. И след това да те поздравят тези, с които до преди няколко минути си се състезавал, тези, които страстно са искали да те победят, а сега, неуспели, признават предизвикателството ти. Защото тъкмо те най-добре знае деня на победата. Това е може би най-важният ритуал.

Състезанията, свидетели на тази финална борба, те аплодират за майсторството ти днес. За теб обаче тази победа е с много, много други истории. Тя започва още тогава, когато този треньор те е виждал сред много други деца и те е отделил. Още тогава, когато не си знаел каква дълга, трудна и сладка е този път до победата, но си изпитал първото радостно чувство, първата гордост, че този човек, треньорът, е открил у тебе зрънцето, което другите не са видели...

Треньорите, тези, които действително търсят победата, започват да я търсят в училищния двор, на ученическите състезания, на улицата. Най-голям волейболист е открил бате Райко (треньорът Шалков) ей така, само защото обича да се заглежда в играещите на улицата деца. Някъде ще види силен удар, някъде някое красиво скокче, някъде някое хитро се е изпозвавало... за бате Райко това са все качества тъкмо за волейбола.

След първото обещание, че ще станеш голям спортист, идва и голямата работа и по-честно разбираш, че победата, с която треньорът те е прилякъл, няма да дойде утре, а след години. Ако си трудолюбив, ако си амбициозен, ако го слушаш в началото, ако по-късно се научиш сам да търсиш и предлагаш на своя треньор свои решения. Десет ще бъдат отхвърлени и едно прието и ще ти кажат, че това е голяма победа. Десет пъти ще си недоволен и един път ще си щастлив и той ще те убеди, че балансът е добър. А ти ще почувствуваш, че е прав, защото ще тръгнеш отново по този път на много търсене за едно намиране. Ще минат стотици тренировки, докато почувствуваш, че си силен, че можеш да се бориш, ще минат хиляди, докато стигнеш до върха. Ако погледнеш назад, пътят наистина не е лек и в този път виждаш все същото загрижено, търсещо, уморено и щастливо лице на своя треньор. Дори и сега, когато си победил, неговата радост е кратка, защото още на това състезание е виждал откъде ще дойде опасността за следващото и отсега трябва да търси пътища, за да я избегне.

Едва слезъл от почетната стълбичка като шампион на юношките гимнастици, Андрей Керанов отива при своя треньор, за да чуе една оценка, която в този момент звучи малко странно. „Не съм доволен от тебе. Днес игра като Гюро Михайлов. В трудните моменти, когато се налагаше да проявиш творчество и съобразителност, ти избягна закъсването само с усилие, с воля. Не искам да си губиш главата...“ Момчето слушаше и не беше изненадано, че вместо похвали чува упреци. Изглежда, беше свикнало с тази възискателност, която е и първата гаранция за успеха. Защото не можеш да тръгнеш към голямото състезание крачка. Струва ми се, че чак сега (не когато получаваше медалите, а в този разговор) разбрах защо този млад треньор е такъв авторитет за един свой, пернишки колега, който преди няколко часа ми каза, че винаги когато идвал на състезания, най-много се интересувал от преценката на Стаматов. Не от точките и класирането, въпреки че и те не били без значение, но в едно състезание с точките и класирането всичко може да се случи, а дали си тръгнал във върна посока, може да ти каже само колегатата, когато най-много уважаваш.

Старши треньорът на националния отбор по спортна гимнастика (жени) Цанко Миков говори с не по-малко уважение за друг свой колега — съветския треньор Юрий Щукман. До

като в спортната гимнастика много се спори какво трябва да прави треньорът и какво трябва да прави подготвящата на гимнастичките, Щукман за себе си е решил въпроса така — цялостна подготовка, и на четирите уреда. Един треньор, една отговорност! „До доказване не на противното — казва той — съм прав.“ В съчетанията на земя той най-напред дълго изпробва всеки елемент пред огледалото. Разликата в ефекта, разбира се, е огромна. Когато същото повтори Любов Бурда, всесъюзната шампионка по гимнастика, съдиите и публиката казват: „Превъзходно“.

Кое е най-важното за победата? Щукман отговаря така, както биха отговорили и други негови колеги, познали „и меда, и жилото“ — всеотдайност, възискателност, много работа! За треньора — абсолютно задължителни два часа на ден за самоподготовка. В „цена та“ на победата влизат и безсънните нощи. Не са програмирани, но са неизбежни. И все пак на първо място — пълният синхрон в работата на треньор и състезател. Това, разбира се, не изключва различните мнения. Но те трябва да си останат в процеса на работата. Не може да се постигне нищо, докато от многото различни мнения не се стигне до едно, което да стане закон-верую на двамата. Само пълната убеденост, пълното единомислие може да доведе до траен успех.

Кое е най-важното за победата? Да влезеш в кожата на всеки от отбора си — ще ви отговорят треньорите, стигнали до върховете с отбори от колективните игри. Защото това, което за треньора на лекоатлета, на гимнастика, на плувца е пълен синхрон, за треньора на баскетболистите е мечта. Пълен синхрон с всички — с този, който днес се чувствава в чудесна форма, и с другия, който пристъпва със страх към това състезание, с щастливия и тъжния? Трудна, много трудна работа, но за дължителна. Трябва да се търси синхрон, който при тях наистина е да влезеш в кожата на всеки.

Това са проблеми на твоя треньор по време на дългия път, който сте извървели заедно. Да знае докъде са стигнали неговите, твоите съперници, да търси пътища да ги изпревари, да ти даде всичко, натрупано през годините, когато е бил състезател и треньор, всяка поука от всяка сполука и несполука, за да можеш сега ти да победиш. Теб сега те поздравяват публиката, съдиите и твоите победени съперници. За твоя треньор, раздвоен между радостта за твоята победа и неуспеха на другите от отбора, между днешната ти победа и утрешните опасности, единствената награда е твоята благодарност.

Борците не са от най-приказливите, но тъй като най-много се прославиха, тях най-много „нападиха“ журналистите. Въпроси, интервюта. Борците отговарят донякъде, а после казват: „Питайте бате Райко. Той знае!“ — и за да се отърват, и за да напомнят, че победата е и негова, на техния бате Райко, заслужил треньор Райко Петров, който в техните очи е човекът, който всичко знае и всичко може. Щом като от тях, обикновените момчета, отключи толкова много сила, че и още прибави. Щом като ги научи да побеждават борци от цял свят... Може би тъкмо на тази безкрайна преданост, на тази безрезервна вяра се дължи и толкова трайният им успех. Защото за всички, които са забравяли, че успехът им се дължи на съвместния дълъг път, на този пълен синхрон между състезател и треньор, победата се е оказвала ефектен, но еднократен фойерверк...

Мargarита РАНГЕЛОВА

А когато си треньор на отбор, трябва да влезеш в кожата на всеки...

„Няма победа без пълен синхрон“, казва Щукман, треньорът на всесъюзната шампионка по спортна гимнастика Любов Бурда, и резултатите показват, че има прав

„Бате Райко всичко знае“, казват борците и може би за това така дълго побеждават...

„Днес не съм доволен от тебе“, казва младият треньор Стефан Стаматов на новия юношески шампион на гимнастика.

СТАДИОН КРАЙ ЗАВОД

Футболистите от ремонтно-механичния цех

На 8 август 1953 г. момчетата от смяната на инж. Димитър Йорданов и майстора Иван Котев с помощта на съветските специалисти Климов, Грудьов и Шаршаков изляха в ДМЗ „Ленин“ първата българска стомана и откриха нова ера за родната металургия.

През първата година пещите дадоха 78 512 тона и това бе началото. Сега пред нашите металурзи стои нова задача — производството на 500 000 тона стомана годишно!

Силни и здрави хора изливат стоманата в ДМЗ „Ленин“. Сред тях търже често се срещат познати имена. Между първите бяха волейболистите Михаил Василев — носител на „Народен орден на труда“, Любен Чернев, Евгени Лазов. Те положили основите на чудесен волейболен отбор, стигнал до желан от всеки успех, станаха носители на Купата на НРБ. По-късно масовият спорт, привлякъл стотици работници, и спортното майсторство тръгнаха ръка за ръка и прибавиха още малко слава за завода на мъжете с „гореща професия“.

Да се говори, че всичко е вървяло лесно, без трудности, ще бъде пресилено и неправдоподобно.

Заводът се разширяваше — си спомня майсторът Иван Здравков. — На мястото на спортните площадки се строеха цехове, но ние не се предавахме — винаги намирахме къде да построим нови площадки! Помогнаха ни във всеки труден момент ръководството на завода, партийният комитет, профсоюзната и Комсомолът. Когато лютият зимен студ сковаваше рудата във вагоните, първи идваха да я разбият момчетата от различните отбори. Друг път те изличаха с десетки тонове желязо от шлага, защото това беше жизнено необходимо за завода.

Никой не се учуди, когато след двама шест безкористен труд през 1964 г. спортът тържествено откриха своя стадион и стана символ на техния спортен дух. Този стадион даде на българския спорт Иванов, Иванов, Раденков, П. Младенов, Божилов с по лека атлетика Тодор Трифонов и дванадесет майстори в различни видове спорт. Радост със своите победи за милионния работнически колектив носеха хората — републикански първенци за 1968 волейболисти, атлети, шахматисти, боксьори. Сред последните израсна з. м. с. Георги Сков — бронзов медалист от олимпийския спорт в Мексико. Отлични спортисти създадохме уважавани треньори Тодор Симеонов и Ва Робеж (волейбол), Илия Попов (лека атлетика) и др., които също са свързани със спортния колектив на ДМЗ „Ленин“.

И сега спортът е притегателна сила за лата заводска младеж. Мнозина отиват на водския стадион просто така, да потичат малко след топката, после се ориентират към другите спортове. Колко са те? Според физкултурния организатор Методи Иванов сега в завода има 10 футболни, 10 волейболни, 10 коатлетически, 11 шахматни, 14 по тенис маса, три скиорски и един плувен отбор. Тях спортуват 755 души. Има и групи за извънредно здравителна работа и производствена гимнастика.

Стадион край завод! С него са свързани толкова приятни мигове за хората, които произвеждат стоманата. Те са благодарни на своя стадион и когато сами спортуват, и когато възторжено приветствуват на него своите приятели и любимици...

Валентин ЯНЕВ

ОБЕТОВАНА ЗЕМЯ

атлетиката — това е безспорно Финландия! В е да е ден и час, по многобройните и необятни терени и празни места може да се наблюдава, юноши и девойки как бягат, хвърлят копачки, така както у нас по улици и махли футбол. „Атлетиката е в кръта ни“ — споделят време на зимния европейски шампионат в Со-ректюрът на пресцентъра на олимпийския ста-Ленти Вуорйо. Наистина този малък народ ня-ен в традициите и успехите на атлетическата Само от олимпийски игри финландските атлети ювали 38 златни, 30 сребърни и 24 бронзови, а от европейски първенства — 19 златни, 19 ни и 24 бронзови медала!

андня даде на света големи имена — богове тата. Най-голямото е несъмнено това на Пааво който в три олимпиади (1920, 1924, 1928) спече латни и 3 сребърни медала — ненадминат до-т нито един олимпиец! Той е подобрил 25 пъ-товните рекорди в бяганята на дълги разстоя-общо финландските атлети имат около 150 све-рекорда! В негова чест на олимпийския стадион ижки е изградена в бронз фигурата му. На 55-а възраст той запали олимпийския огън на XV йски игри. Голяма слава на Финландия донесо-временниците на Нурми — Колемайнен, Ритола, ло и други, също олимпийски шампиони и све-рекордьори в бяганята на дълги разстояния.

андската атлетика е прочута не само с бяга-но и със знаменитите си състезатели на хвърля-не, които са спечелили 13 олимпийски медала (то 5 златни) и са подобрили 20 пъти световни

те рекорди. В чест на победата на олимпийския шам-пион Мати Ярвинен през 1932 г. в Лос Анжелос при построяването на олимпийския стадион в Хелзинки (1938 г.) бе издигната кула от 72,71 м! Ярвинен — най-малкият син на прочутото атлетическо семейство [ба-щата е олимпийски шампион на диск, а другите трима брата също са олимпийци] — е печелил два пъти евро-пейската титла на хвърляне копие. 62-годишен, той е ръководител на олимпийското село Отаннеми, къ-дето ще бъдат настанени атлетите за европейския шампионат.

Хелзинки, или „Белият град“, както го наричат фин-ландците, е най-малкият (понастоящем с около 600 000 жители), на който бе поверено домакинството на олим-пийски игри. И до днес деятелите на международното олимпийско движение твърдят, че XV олимпиада в Хелзинки е била „най-спортната“, без излишна пищ-ност и натруфеност, преминала в истински олимпийски дух. Олимпийският стадион, построен преди 33 годи-ни, е предназначен главно за атлетически състезания. Неговите трибуни за 50 000 души се изпълват дори на държавни първенства и на двустранни срещи по атле-тика. Съоръжен с най-модерна атлетическа техника, с нова тартанова осемкоридорова писта, с електронни осведомителни табла, стадионът предоставя отлични условия за състезания. Въпреки че Хелзинки се нами-ра само на 5 м над морското равнище и влажността на въздуха е над нормалната, голям е броят на установе-ните световни и европейски рекорди на олимпийския стадион. Не може да има съмнение, че в „обетована-та земя“ Десетият юбилейен шампионат по лека атле-тика ще бъде истински празник за „царицата на спор-товете“!

НАЙ-БЪРЗИЯТ

Винаги е съществувал своеоб-разен култ към най-бързия ат-лет. Особено чувство на възхи-щение предизвикват и днес имената на Джеси Оуенс, Ха-ри, Хейес, Томи Смит... Само няколко мига продължава бя-гането на 100 и 200 м, но тяхно-то въздействие е толкова силно, че дъхът на зрителя замира от емоционалното преживяване! Всички изпитавме незабравима естетическа наслада, когато на-блюдвахме Валерий Борзов

Този русоко красавец е не-съмнено най-бързият атлет в Европа. Доказателство за то-ва са не само рекордните му постижения на 100 м — 10,0 и на 200 м — 20,2 сек., но и голе-мите му победи в най-отговорни състезания. На двата европей-ски шампионата в зала (във Виена и София) Борзов записа името си на „сprinter № 1“. Той бе непобедим и в Атина преди две години, макар че то-

гава бе едва на 19 години. По-бедата му над „черните перли“ на миналогодишния „Мач на гигантите“ в Ленинград някои „специалисти“ побързаха да помрачат с... фалстарт, който те „видели“? В тазгодишната среща в САЩ срещу най-бързи-те в Америка и в света съвет-ският спринтьор отново не позво-ли никому да финишира пред не-го и даде заслужен отговор на клеветниците!

Борзов има успехи не само в спорта. На 21-годишна възраст в навечерието на победите му спринтовете на Спартакиадата на народите той завърши с отличие Висшия институт за физкултура в Уиев и се подготвя за аспиран-тура. Скромен, трудолюбив, умен, Валерий се въздържа от прогнози. Неговият треньор доц. Валентин Петровски (ч не само той!) вярва в качествата и характера на своя възпитаник. Вярваме и ние!

Гюнтер ГОЛД

д Хофмайстер (ГДР) с амбиция а медала — на 800 м и 1500 м.

ГДР САМО КАНДИДАТИ ЗА МЕДАЛИ

БЕРЛИН, август (специално за „СТАРТ“).

Първото място на европейско-то първенство в Атина преди две години много ни зарадва, а се-га... се тревожим! Можем ли в Хелзинки да спечелим 11 златни, 7 сребърни и 7 бронзови медала? Задача изключително трудна, но ако не я постигнем или най-малко-то не бъдем близко до победи-те в Атина, ще се счита за отстъ-пление. Още повече, че миналата година спечелихме купите на Ев-ропа за мъже и жени. За песими-зъм няма основание, но борбата ще бъде много по-оспорвана. Тра-диционно силните съветски атле-ти, а така също представителите на ГФР, Полша, Великобритания и Франция се стремят да надми-нат постигнатото от тях в Атина. А домакините и останалите стра-ни?

Ние ще участваме главно със силни единци, които имат шан-сове да спечелят медал. Затова няма да участваме с пълни тройки във всички дисциплини. На 3000 м с пр. може би няма да представим нито един състе-тел. Затруднени сме и с контузи-ята на двукратния европейски шампион на овчарски скок Норд-виг.

На какво ще разчитаме в Хел-зинки? По-големи надежди вдъхват ат-летите. Във всички женски дис-циплини разчитаме на успех. В спринта световната рекордьорка Щехер, Маер и щафетният отбор ще се борят за медала, също и на 400 м и 4x400 м чрез новата рекордьорка Зайдлер (52,2), Лозе

(52,5), Кюне (52,7). В останалите бяганя се очертават шампионка-та на ГДР на 800 м и на 1500 м Хофмайстер, Клайнау, Пьолад, а на 300 м с пр. — Балцер и Ер-хардт. Силни са и тройките на тлас-кане гюле (Гумел, Ланге и Фридел), на диск (Илген, Шпил-берг и Миклер), а на копие — са-мо Фуск. Шампионката на пето-бой Хербст ще участва и на скок дължина (681), а на скок височина възлагаме отново на-дежди на Рита Шмидт. На пето-бой ще участват също светов-ната рекордьорка Полак и Пай-керт.

Сред мъжете се очертават пре-ди всичко Бризеник (21 м), Ротен-бург (20,96) и европейският шам-пион Хофман на тласкане гюле и тройката на хвърляне диск — европейският шампион Лош, То-рит и Милде с редовни оли-ти над 63 м. На хвърляне чук с еднакви възможности са Таймер и шампионът Захсе, а на хвърляне копие Щолце все още не е в добра форма. В бяг-нията бих могъл да спомена са-мо спринтьорите Шенке, Пфай-фер (200 м — 20,5), Фром (800 м), Диснер (5000 м), Хаазе (10 000 м), Буш (маратон), Зибек (110 м с пр.) и Рудолф (400 м с пр. — 49,7). Като обикновено, скороходците и десетобойците фигурират в най-добрите ни предвидения, а в скоковете при отсъствие на Норд-виг трудно ще се доберем до ме-дали, особено златни. Все пак съм оптимист и трябва да уверя читателите на „Старт“, че на на-шите атлети и атлетки може да се вярва...

Предстоящият европейски шампионат по лека атлетика ще запише в Хелзинки десе-тото си юбилейно издание. Това състезание се утвърди като най-крупното след олимпийските игри, тъй като световни първенства по атлети-ка не се организират, а Европа се оформи като основен център на „царицата на спор-товете“.

Идеята за европейските първенства възник-ва преди 45 години. Инициатор бе известният унгарски спортен деятел д-р Станкович, кой-то през 1926 г. предлага на ИААФ разработен проект за учредяване европейски шампионат по лека атлетика. Англичаните и французите се противопоставят поради опасенията, че ще се нарушат „свещените принципи на амато-ризма“ и поради създаването на автономно европейско течение в международната феде-рация. Предложението било отхвърлено, но д-р Станкович се оказал упорит човек и през 1932 г. представил втори проект, който въ-преки съпротивата на вечния консерватори — англичаните — се приел на 24 септември 1933 г. по време на конгреса на ИААФ. Възприела се програмата на олимпийските игри. Решено било също европейските първенства да се провеждат на четири години, между две олим-пиади. Това решение се наруши едва през 1966 г., когато се прие тригодишен цикъл, но преди две години се възстанови първоначал-

ният принцип, който ще започне да действу-ва от 1974 г. нататък. Поради това Десетият шампионат ще се състои само две години след предшествуващия в Атина, а следващият — единадесети — е насрочен за 1974 г. в Рим.

Първият шампионат се състоя на 7, 8 и 9 септември 1934 г. в новопостроения стадион в Торино. Англичаните бойкотираха състеза-нията, но 15 европейски страни, между които и България, изпратиха свои състезатели. Наша-та страна бе представена от двамата най-до-бри атлети преди войната — Любен Дойчев, който се класира десети на овч. скок с 370 см, и Камен Ганчев, който отпадна на ква-лификацията на хвърляне диск с 40,28 м. Пър-ви европейски шампион стана финландецът Калеви Коткас, който пръв в Европа преодо-лява на скок височина 2 м. Същият сега е един от главните организатори на Десетия шампионат. Най-много златни медали спече-ли Германия — 7, следвана от Финландия — 5.

Вторият шампионат се състоя в Париж през 1938 г., след като бе насрочен преди това във Виена. Аншлустът попречи той да се проведе в австрийската столица, а ненавистта към хит-леризма на огромното болшинство атлетиче-ски деятели доведе до преместването на шам-пионата в Париж. Преди това обаче във Вие-на се състояха първите европейски състеза-ния за жени, в които блесна полската спри-

ОТ ТОРИНО

торка Валасевич. Общо (мъже и жени) най-много златни медали печели отново Германия — 12, следвана от Финландия — 5 и дебютиращата Великобритания — 4.

Третият шампионат се състоя след войната, през 1946 г. в Осло. Германците не бяха до-пуснати. За първи път участва СССР. Шве-ция, една ст малкото страни, която остана извън войната, спечели 11 златни медала, след-вана от Финландия — 4. Още с първото си появяване съветските атлети се проявяват от лично и печелят 5 шампионски титли

Четвъртият шампионат през 1950 г. в Брюк-сел донесе първото голямо разочарование на скандинавците. Финландия, Швеция и Нор-вегия печелят само по един златен медал. Много силно се представят англичаните, кои-то отнасят на острова осем златни медала, следвани от съветските атлети — 6, Франция и Холандия — по 4. Трите златни медала от-всичко четири на Холандия бяха спечелени от

знаменитата атлетка Фани Бланкерс — най-бележителен с настъпленито на съветския атлетика. Тя доминира в състезанията за мъ-же и жени, като общо СССР спечели 11 шампионски титли (рекорд!). Съветските ат-летки побеждават в осем от всички единич-ни дисциплини! На тези състезания се поя-вява за първи път Вл. Куц, който на следващи-те олимпийски игри в Мелбърн печели златни медали на 5000 м и 10 000 м. Отлично се проя-вяват останалите социалистически страни: България и Чехословакия печелят по четирини медала и се нареждат непосредствено след СССР. Европейски шампион стана нем-ецът Шидло на хвърляне копие, или общо на-ционалистическите страни печелят 25 златни медала от всички 351 българия записа участие на европейски първенства. Особено те български атлети Т. Белчев записа първи си на първия наш спринтьор, който за

ГРАД

РЕКОРДИТЕ — НА ПРИЦЕЛ

Европейски		Европейски първенства	
МЪЖЕ			
100 м	А. Харн (ГФР) 10,0 60	А. Харн (ГФР) 10,3 58	
200 м	Р. Бамбок (Фр) 10,0 68	М. Фокс (Пол) 10,3 62	
400 м	В. Салел (СССР) 10,0 68	П. Гамлер (ГФР) 10,3 62	
800 м	В. Борзов (СССР) 10,0 69	А. Хебауф (ГФР) 10,3 62	
1500 м	Г. Метц (ГФР) 10,0 70		
3000 м	М. Конот (ГФР) 10,0 71		
5000 м	В. Борзов (СССР) 20,2 71	В. Борзов (СССР) 20,2 71	
10000 м	К. Клауфман (ГФР) 44,9 60	Я. Вернер (Пол) 45,7 69	
20000 м	М. Яелингхауз (ГФР) 44,9 68		
30000 м	Ф. Кемлер (ГФР) 1,44,9 66	М. Матушевски (ГДР) 1,45,9 66	
40000 м	В. Адамс (ГФР) 1,44,9 70	Д. Фром (ГДР) 1,45,9 69	
50000 м	Ж. Ваду (Фр) 3,34,0 70	Дж. Уетън (ВБр) 3,39,4 69	
100000 м	Д. Бедфорд (ВБр) 13,22,2 71	М. Жази (Фр) 13,42,8 66	
150000 м	Д. Бедфорд (ВБр) 27,47,0 71	Ю. Хаазе (ГДР) 28,26,0 66	
200000 м	М. Лауер (ГФР) 48,1 58	С. Фтоц (Ит) 49,2 62	
250000 м	Д. Хемри (ВБр) 48,1 58	С. Морале (Ит) 49,2 62	
300000 м	Вл. Дудин (СССР) 8,22,2 69	МИХАИЛ ЖЕЛЕВ (Б) 8,25,0 69	
350000 м	Франция 38,4 68	Франция 38,8 69	
400000 м	ГФР и Полша 3,00,5 68	Франция 3,02,3 69	
450000 м	В. Брумел (СССР) 228 63	В. Брумел (СССР) 221 62	
500000 м	Кр. Паладинолау (П) 549 70	В. Нордлинг (ГДР) 530 69	
550000 м	Кр. Тер-Ованесян (СССР) 835 67	Кр. Тер-Ованесян (СССР) 819 62	
600000 м	Е. Санев (СССР) 17,39 68	Е. Санев (СССР) 17,34 69	
650000 м	Х. Бризеник (ГДР) 21,00 71	Д. Хофмайстер (ГДР) 20,12 69	
700000 м	Р. Брух (Швеция) 68,32 71	Х. Лох (ГДР) 61,82 69	
750000 м	А. Бондарчук (СССР) 75,48 69	А. Бондарчук (СССР) 74,58 69	
800000 м	Я. Кингман (Фин) 91,70 69	Я. Лусис (СССР) 91,52 69	
850000 м	К. Бендикс (ГФР) 8319 т. 67	Р. Кирст (ГДР) 8041 т. 69	
900000 м	Р. Ких (ВБр) 2,95,28 70	С. Попов (СССР) 2,15,17 58	
950000 м	Г. Атанасов (СССР) 2,25,29,4 68	Д. Ланднер (ГДР) 1,29,25 66	
1000000 м	Г. Атанасов (СССР) 3,55,36,8 69	Кр. Хьоне (ГДР) 4,13,32,8 69	

ЖЕНИ			
100 м	Р. Шайнер-Шехер (ГДР) 11,0 70	Ю. Хайне (ГФР) 11,4 62	
200 м	Н. Шевинска (П) 22,5 68	Н. Шевинска (П) 23,1 66	
400 м	Н. Дюкло (Фр) 51,7 69	Н. Дюкло (Фр) 51,7 69	
800 м	К. Бесон (Фр) 51,7 69	К. Бесон (Фр) 51,7 69	
1500 м	Х. Фалк (ГФР) 1,58,3 71	Л. Боърд (ВБр) 2,01,4 69	
3000 м	Я. Яехличкова (Чех) 4,10,7 69	Я. Яехличкова (Чех) 4,10,7 69	
5000 м	К. Балцер (ГДР) 12,7 70	К. Балцер (ГДР) 13,3 69	
10000 м	Т. Сукиевич (П) 12,7 70		
15000 м	Холандия и СССР 43,4 68	ГДР 43,6 69	
20000 м	Великобритания 3,30,8 69	Великобритания 3,30,8 69	
25000 м	Франция 3,30,8 69	Франция 3,30,8 69	
30000 м	Я. Балаш (Рум) 191 61	Я. Балаш (Рум) 183 62	
35000 м	М. Решнова (Чех), А. Лазарева (СССР), М. Мрачова (Чех) и Р. Шмит (ГДР) 183 69		
40000 м	И. Шевинска (Пол) 655 66		
45000 м	Н. Чижова (СССР) 20,43 69	Н. Чижова (СССР) 20,43 69	
50000 м	Л. Вестерман (ГФР) 63,96 69	Т. Данилова (СССР) 59,28 69	
55000 м	Е. Горчачова (СССР) 62,40 64	А. Немет-Ранки (Унг) 59,76 69	
60000 м	Б. Полак (ГДР) 5406 т. 70	Л. Сикора-Прокоп (Ав) 5030 т. 69	

Нашите медалисти в досегашните европейски първенства: ГОРЕ — носителите на златни медали: Михаил Желев и Георги Стойковски; ДОЛУ — сребрните медалисти Тодор Артарски и Диана Йоргова

КОИ ЩЕ СТАНАТ ШАМПИОНИ? Прогнози на «Старт»

Всяко голямо спортно събитие е предшествувано от прогнози. Към «СТАРТ» бе отправена молба от полския вестник «СПОРТ»-Катовице да направи свои прогнози за шампионите в Хелзинки. След обсъждания «за» и «против» изпратихме на братската редакция следното предвиждане:

МЪЖЕ: 100 м и 200 м — Борзов (СССР), 400 м — Дженкинс (ВБр), 800 м — Аржанов (СССР), 1500 м — Аресе (Ит), 3000 м и 10 000 м — Бедфорд (ВБр), 110 м пр. — Дрю (Фр), 400 м пр. — Нале (Фр), 3000 м пр. — МИХАИЛ ЖЕЛЕВ, маратон — д-р Хил (ВБр), 20 км сп. х. — Нихца (ВБр), 50 км сп. х. — Хьоне (ГДР), скок вис. — Ахметов (СССР), скок дълж. — Тер-Ованесян (СССР), овч. скок — Исаксон (Швеция), троен скок — Санев (СССР), гюлле — Бризеник (ГДР), диск — Брух (Швеция), чук — Бондарчук (СССР), копие — Лусис (СССР), десетобой — Кирст (ГДР), 4x100 м — СССР, 4x400 м — Полша.

ЖЕНИ: 100 м — Майнер-Шехер (ГДР), 200 м — Киршенщайн-Шевинска (Пол), 400 м — Бесон (Фр), 800 м — Фалк (ГФР), 1500 м — Хофмайстер (ГДР), 100 м пр. — Балцер (ГДР), скок вис. — Гузенбауер (Ав), скок дълж. — Розендал (ГФР), гюлле — Чижова (СССР), диск — Мелник (СССР), копие — Немет-Ранку (Унг), петобой — Полак (ГДР), 4x100 м — ГДР, 4x400 м — СССР.

Гласувахме доверие на шампионите от Атина: Борзов, М. Желев, д-р Хил, Хьоне, Нихца, Тер-Ованесян, Санев, Бондарчук, Лусис, Кирст, Балцер, Чижова, Немет-Ранку и на щафетния отбор на ГДР. Дали няма да ни изневерят?

◀ Игор Тер-Ованесян за петти път ще участва на европейско първенство.

НАШАТА АТЛЕТИЧЕСКА ГРУПА

След приключването на републиканския шампионат разговаряхме със зам.-председателя на БФЛА ДИМИТЪР НИКОЛОВ, който сподели пред представителя на «СТАРТ» принципите за определяне на нашата атлетическа група за Десетия европейски шампионат в Хелзинки:

— Изхождаме от три принципа: покриване на високите нормативи на БФЛА; покриване на нормите на ЕАА, които са по-ниски, но с възможности за класране във финалите, и трето — подобряване на републиканските рекорди за мъже и жени. При това положение нашата група се комплектува от следните състе-

затели: МЪЖЕ — Михаил Желев, Георги Тихов (3000 м с пр.), Атанас Атанасов (1500 м), Тодор Манолов (чук); ЖЕНИ — Светла Златева и Стефка Йорданова-Гьонина (400 м), Тонка Петрова (800), Василена Амзина (1500), Диана Йоргова (скок дължина), Иванка Христова (гюлле), Василка Стоева-Малушева (диск), Жулиана Желязкова и Лютвиан Моллова (копие), Недялка Ангелова (петобой) и вероятно ще участвуваме в щафетата 4x400 м.

Нашата атлетическа група заминава на 7 август със самолет за Хелзинки.

О ХЕЛЗИНКИ

шести на скок височина със 193 см. Друинда заема десето място — Д. Вучков 1000 м, Д. Хлебаров на овч. скок и Ст. тов на десетобой.

стият шампионат през 1958 г. в Стокхолм ележителен с възхода на полската атлетика печелят осем златни медала, Шидло за втори път става шампион, и победа печели Й. Шмидт, който пръв нава границата от 17 м на троен скок европейския шампионат в Будапеща, в джение на осем години, печели всички и състезания на олимпиади, европей-рвенства и други. На първо място оба отново СССР с 11 златни медала. Го поражение претърпяват французите, кои печелят един-единствен бронзов ме-ез Делкур на 200 м. От български участ осем атлети. Тодор Артарски на хвър диск спечелва първия медал за Бълга т европейски първенства — сребрен

на хвърляне диск с 53,82 м.

Седмият шампионат през 1962 г. в Белград отново донася триумф на СССР, чиито представители спечелват 14 златни медала. За тре ти пореден път В. Кузнецов се очичва с лав-ровия венец на «атлет на атлетите» в Европа като победител на десетобой. Младата съпру жеска двойка Лусис и Озолина стават едноре менно шампиони на хвърляне копие. По чети ри златни медала печелят единият германски отбор и Великобритания. На този шампионат се записват рекордните постижения на Бру мел и Балаш на скок височина, съответно 221 и 183 см, и на двукратния шампион Тер-Оване сян на скок дължина — 819 см. Направи апе чатление младият шведски спринтьор Ове Йон сон, който побеждава на 200 м с 20,7 сек., а 15 дни по-късно загива от автомобилна ка тастрофа... Внушителна българска група от 20 атлети се представя слабо. Нито един не попада в призовата шестца. На седмо място

се класират Д. Йоргова на скок дължина и Ив. Христова на тласкане гюлле; на девето — М. Чорбова на тласкане гюлле

Осмият шампионат през 1966 г. в Будапеща е забележителен за нас със спечелване то на първата европейска титла от Георги Стойковски. На трон скок той побеждава све тозия елит с рекордния резултат от 16,67 м! На същия шампионат отлично се представя и Диана Йоргова, която завоюва единствения до сега сребърен медал от наша атлетика! На скок дължина тя отстъпи първото място на надарената с изключителна физика Ирена Кир шенщайн — Шевинска. Д. Йоргова записва по беда над още една олимпийска шампионка — Бигнъл — Ренд. Преди и след това тя побеж дава олимпийските шампионки Кшешинска, Кре пкина и Вискополану... На пето място се кла сират М. Чорбова (гюлле) и В. Михайлова (диск). На този шампионат за първи път участ вува самостоятелно ГДР и се представя бле стящо, като застава начело с 9 златни меда ла, следвана от СССР и Полша — по 6.

Деветият шампионат през 1969 г. в Атина ни донесе втория крупен успех — златния ме дал на 3000 м с пр. на Михаил Желев с ре кордния резултат — 8,25,0 мин! Същата годи на Желев спечели всичките си международни стартове и бе обявен за най-добрия атлет-бегач в Европа. На четвъртото място се кла-

сират Тихов на 3000 м с пр., Д. Йоргова на скок дължина и Ив. Христова на тласкане гю лле. Н. Ангелова бе доветата на петобой, а Г. Тихов и Сп. Джуров заемат десето място съответно на 10 000 м и десетобой. Във фина лите попадат също Г. Стойковски, М. Милен ски, Д. Миндов и Й. Благоева, но остават из-вън челната десетка. Шампионатът гремина под знака на големия двубой ГДР—СССР, които спечелват общо 20 златни медала (ГДР — 11, СССР — 9). За трети път европейски шам пиони стават Тер-Ованесян и Лусис. Светов ни рекорди поставят Чижова (гюлле), Йехличко ва — Чех (1500 м), Великобритания и Фран ция на 4x400 м (жени), Бондарчук (чук). Олим пийските шампиони от Мексико В. Санев, Я. Лусис, Кр. Хьоне, Решнова и Немет — Ранку стават първенци на Европа, а Живоцки, Голуб ничий, Вискополану, Маноллиу, Гумел отстъп ват първите места. Не спазвайки правилника на ИААФ, не бе допуснат до шампионата един атлет от ГФР. В знак на несъгласие ГФР участвува само в щафетните бягания... Ед на знаменита атлетка — двукратната европей ска шампионка Л. Боърд (ВБр) — на следва щата година почина от рак.

Десетият шампионат от 10 до 15 август 1971 г. в Хелзинки...

Страниците подготви: Ешуа, АЛМАЛЕХ
Снимки: Йордан СКРИНСКИ

▲ Благодатна умора в дългия „маратон“ на кандидатстудентските изпити.

◀ Всяка година все повече кандидати

За игрите всички са по-добре подготвени — това е общото мнение.

ЕДИН СРЕЩУ ДЕСЕТ

Момичетата дори не забелязват, че коридорчето пред залата е така тясно. Повтарят осморките, помагат си една на друга, улисани от напрежението, забравят, че само след няколко минути ще се състезават. Десет за едно място!

Председателят на комисията к. п. н. Никола Хаджиев обяснява какви са изискванията за изпита по гимнастика и им пожелава успех. Момичетата малко се успокояват. Не било толкова страшно, колкото са си мислили. Все пак някои забравят по средата с какво трябва да продължат. И отново чуват този глас, който преди малко им е пожелал успех: „Повторете. Направете везна, странично колело...“ Не, не се намаляват качествата на изпита, не се принижават критериите. Всичко се отчита при оформянето на бележката. Това търпение, това разбиране просто освобождава кандидатките от страха, премахва фактора „изпит на треска“. Така всеки знае, че действително е направил всичко, което е можал, че е срещнал добра воля и ако не е успял, трябва да се сърди само на себе си. Такава е атмосферата и на плувиантния басейн, и на лекоатлетическата писта, и в залата за спортни игри.

В продължение на цяла седмица преподавателите от ВИФ „Георги Димитров“ са по стадионите и в залите в изпитни комисии. Правят прецизен преглед на новите попълнения, а сега вече са затруднени да изберат най-добрите между добрите. От десет — един! От тяхно гледище това е много добро съотношение. Има богати възможности за избор. Кандидатите мислят, че е по-добре да се състезават с по-малко противници. Но независимо от това, кой какво мисли, 2580 души се борят да намерят място между 260-те избраници. Състезават се в един странен, необичаен многобой: бягане, тласкане на гюлле, баскетбол, хандбал, волейбол, футбол, земна гимнастика, успоредка, плуване и... диплома. Никак не е чудно, че напрежението расте с всеки нов ден. Преподавателите във ВИФ обявиха десет дни за консултации преди изпитите, така че този „маратон“ стана за всички и по-продължителен, и по-уморителен. И все пак и преподаватели, и кандидат-студенти са доволни.

Изпитите са строго анонимни тази година. Кандидатите се явяват без имена, без номера. Всеки получава по едно запечатано пликче с оценка. И така от изпит на изпит, събират пликчетата, които, прибавени към оценките на дипломата, ще дадат това, което се нарича бал, това, което ще определи пътя на бъдещето. Защото за 260 от 2580-те кандидати тези дни ще зависи много как ще протече животът им.

Кой ще бъдат 260-те? Във всяка десетка имаше не по един, а поне по двама-трима, в някои и повече, които заслужават да влязат. Анонимността до голяма степен е относителна. Много от кандидатите са вече известни спортисти, майстори на спорта, състезатели от националните отбори. И ако някой си мисли, че към тях комисията са по-нисходятелни, ще се заблуди. Преподавателите по гимнастика не

нация на движенията, лекоатлетите не признават правото на гимнастиките да им липсва бързина, сила, преподавателите по плуване настояват всички да плуват за определено време, на игрите изискват от всички да са на „ти“ с топката. И все пак независимо от някои френски изключения, спортистите, общо взето, се справят навсякъде значително по-добре. И тъкмо те са тези двама-трима-четирима, между които ще трябва да се избира. Да попадне някой друг кандидат, неминал през отбори, тренировки, състезания, във ВИФ тази година при тази конкуренция, изглежда, ще бъде само като извънредно събитие. Това, че най-добре се представят спортистите, е може би едно от най-хубавите неща. Тревожи друг го. Големата разлика между спортисти и неспортисти, отчаяната безпомощност на един значителен процент от кандидатите, която ни връща към един друг въпрос.

КАКВО СТАВА В УЧИЛИЩАТА!

20 от кандидатите, на които по паднахме съвсем произволно, отговориха на няколко наши въпроса: — За какво се смятат най-подготвени от училището!

20-те категорично заявиха, че от гимназиите и техникумите от часове те по физическо възпитание не се чувствуват достатъчно подготвени за нищо. По-сигурни са били само в игрите, ако трябва да се говори само за тази подготовка. Иначе и желанието да кандидатствуват, и куражът идват само от това, че са спортисти (14 от тях, другите 6 се надяват...).

Ето и някои отговори, които за служат по-специално внимание: Т. Иванова (не е спортувала) — XV гимназия: За пръв път играя на ус

поредка на консултациите. Нашият салон беше тесен. Събрахме се по два класа и когато това бяха два десети или два единадесети класа, добре, но когато идваха и малки, ставаше такава бъркотия, че преподавателите едва вдвояваха ред. За гимнастика време не оставаше.

А. Георгиева (баскетболистка) — физкултурен техникум в Пловдив: Гимнастика имаме само на теория, понеже салонът още не беше готов. Когато ни изпитваха, ни накараха да направим кълбо напред и кълбо назад (тук на много от нас трябваше да се помага)...

Ю. Генкова (баскетболистка) — ССТ в Перущица: По гимнастика сме изучавали кълбо напред и кълбо назад. Гюлле не сме тласкали, затова сега тези дисциплини ми бяха най-трудни.

Е. Илчева (баскетболистка) — „Димитър Благоев“ в Пловдив: В нашето училище се качвахме и на успоредка, и на гредя, но се опитвахме да направим само отскока.

Б. Владимирова (не е спортист) — гимназията в Берковица: Ако бяха приети, ще го дължа повече на казармата.

Л. Станков (лекоатлет) — XI гимназия в София: От гимназията съм подготвен горе-долу. По-сигурен се чувствавам с подготовката, която ми даде казармата.

20 кандидати казаха, че са се учили да плуват сами, 14 не са тласкали гюлле преди дните за консултациите.

Успехът: 6 от кандидатите са с успех над 5,50, 4 — от 5 до 5,50, 8 — от 4,50 до 5 и 2 — под 4.

Целите: От тези 20 души 13 искат да станат треньори по спортовете, които обичат, 2 — да специализират спортна медицина, 1 — спортна психология, 4 — преподаватели

по физическо възпитание. Т. Димитрова иска да завърши ВИФ и да стане треньорка по художествена гимнастика, но непременно в Кърджали.

— Няма ли да забравите, че „не премоно в Кърджали“? Обикновено студентите, когато завършат, не си спомнят какво са искали при кандидатстването си.

— Убедена съм, че никога няма да забравя какво съм искала. От дете ме прилича художествената гимнастика, исках да стана голяма състезателка. Може би нямаше да успея, но това, че не можах да опитам, защото в Кърджали нямаше специалистка, винаги ще ми тежи. Не искам други деца в моя град да останат с моето разочарование...

ВСЯКА ГОДИНА ПО-ДОБРЕ

В тази напрегната седмица по всяко време на деня можете да намерите заместник-ректора на ВИФ „Г. Димитров“ доц. Миролюба Кутинчев до изпитните комисии. Обикновеното служебно задължение — да проверява как вървят изпитите — сега е съпроводено от много добро настроение, поводи за което има непрекъснато.

— Доволен съм — каза доцент Кутинчев, — много съм доволен от изпитите през тази година. От сега може да се види, че ще имаме добри студенти, добри специалности. Това, че конкурсът е анонимен, ни избави от непрекъснатите кръжачките родителски, успокои обстановката, повиши доверието в изпитните комисии. Броят на студентите отличници в нашия институт се увеличава непрекъснато. Преди години идваха тези, които не можеха да влязат на друго място. Сега много от отличниците из

бират едно-единствено ВУЗ — нашето. (В подкрепа на тази мисъл е и нашата малка анкета. Между отговорите за избора на висшето учебно заведение имаше и: ако не ме приемат, ще кандидатствам в медицина, психология, а и ако не ме приемат тази година, догодина ще кандидатствам отново във ВИФ, ако и тогава не ме приемат — следващата година отново ВИФ — Е. Каменова). Всяка нова година се повишава критерият, увеличава се и броят на кандидатите, и добрява се подборът. Това показва ръста на физкултурата и спорта, нарасталият авторитет на ВИФ. Едновременно с това се появяват тревожни симптоми, които не засягат пряко нашия институт, но служат сериозно внимание: наблюдавам силни момичета и момчета, които забиват гюллето в крака си. Никаква техника. Това показва, че в училищата не са си направили труда поне няколко пъти да им кажат как се тласка. Много ниски са показателите и в плуването, то е и естествено, като се вземе под внимание каква база имат училищата. В гимнастиката също наблюдаваме резултатите от занемареност, незнание на елементарни неща. При тези големи възможности за избор, които имаме тази година, можем да бъдем спокойни, че 260-те нови студенти ще бъдат най-доброто, което сме имали, все пак, щом и кандидати за ВУЗ могат да ни тревожат с подготвеността, която получават в училищата, какво остава за физическа подготовка на кандидатите за нашите институти...

Мargarита РАНГЕЛ

Снимки: Йордан СКРИЧАНОВ, Чавдар Ю

Казват, че с футболната топка момчетата свикват още с прохждането, но малцината стават футболисти...

Едно пликче, добре запечатано, определя бъдещия ти път. Ще го носиш няколко дни, без да знаеш какво точно има в него. А е толкова важно...

Явиха се и много спортисти и не случайно от тях се наблюдава така много на

Тигран Петросян

Многовековна е шахматната история, но койните избраници, тези, които са били обичани с лавровия венец на световен шампион, са твърде малко: Шайнц, Ласкер, Капабланка, Алехин, др. Ебе, Ботвиник, Смилов, Тал... Спаски. Деветият беше ТИГРАН ПЕТРОСЯН.

Когато се играеше в 1963 г. малко Ботвиник—Петросян, малцина предричаха победа за претендента. Много силно беше впечатлението от дългогодишната хегемония на Ботвиник, от неговото умение за подготовка и психологически подход към съперниците, от неговото майсторство. Едва след мача стана ясно, че и „непобедимите“ могат да бъдат побеждавани, ако... се играе по-силно от тях.

Да си днес световен шампион е трудна, изключително трудна задача. Толкова голяма е развитието на шахмата в света, толкова голям е броят на „супергросмайсторите“, че „шампионатът“ е само първи измъкване от „железните“ клетки, както определи скроуло своето звание Петросян. Това звание той носеше с чест цели шест години. Нима е лесно да отстояваш титлата си за такъв срок днес? Смилов и Тал я задържаха само по една година! Петросян беше победен от Спаски в 1969 г. и мнозина вече смятаха неговата шахматна биография за приключена. Но Петросян за-

почна да играе още по-добре, спечели първенството на СССР, отново постави кандидатурата си за световен шампион.

Роден в Тбилиси (17. VI. 1929 г.), той е само на 12 години, когато умира родителите му. Момчето трябва да се грижи за себе си, заболява. В тези трудни военни години то е принудено да напусне училището, но не и шахмата, с който се е залюбил в тбилиския Дворец на пионерите. Социалистическата родина му подаде ръка.

Момчето преодоля всички несподобни в живота, получи висше образование, стана кандидат на философските науки. Завоюва и шахматната корона със същата упорита настойчивост. Такъв човек не може да търпи случайности, несигурност. Таквава положения не обича Петросян и в шахматната партия.

Грузинският майстор Ебралидзе, шахматист със строго позиционен стил, научил малкия Петросян да чува красотата на логиката, запознал го с техниката на Капабланка и идеите на Нимцович. Петросян се възхищавал от блестяща на фантазията и комбинациите на Алехин, но продължавал да вярва на Нимцович, Капабланка, на Ебралидзе, който го учел: „Никакви случайности! Добра е само тази партия, където всичко е логично, където всеки от съперниците всеки път е намирал и пра-

вил най-добрия ход и където е победил омаи, който е видял и изчислил по-далече.“

Ние няма да изброяваме дългия списък от отлични резултати, достатъчно е да отбележим, че Петросян е участник в четири международни турнира и четири съревнования на претендентите, като от 1952 г. до днес е пропуснал тези предварителни състезания за титлата само когато е бил шампион! Малко шахматисти могат да се похвалят с такова постоянство във формата. Неговият стил на игра често остава непонятен за обикновения любител, но за квалифициран шахматист неговите партии са истинска симфония на логиката. Но нека да дадем думата на сегашния световен шампион Борис Спаски и на неговия треньор Игор Бондаревски, които най-добре са научили и познават шахматното кредо на Петросян.

ЗА ЛЮБИТЕЛИТЕ
НА АВТОГРАФИ

Дружеският привет
Петросян

СПАСКИ: „Зад гърба на Петросян са три маратонски мача за световно първенство. Той е тилчен мачов боец. Петросян се старее да избягва случайностите, които променят закономерния ход на борбата и затова предпочита дългата дистанция. Неговият стил приспона противника. Той е много вътрешен шахматист и с него е много трудно да се играе.“

БОНДАРЕВСКИ: „Стилет на Петросян е такъв, че в турнирите той прави полекаго излизане, както ги наричам, ремиа. Петросян се старее да води борбата така, че да няма почва за случайности. Ако няма основания за усложнения (Петросян не влиза в тях, повтарям, не защото се бои, а защото не иска

В деветата партия на мача Петросян — Корчной екшампионатът (с белите фигури) нанесе решителния удар.

да се създават случайности), то става нужда да се пропуснат една, втора, трета партия в очакване на възможността да се нанесе удар. Но в мачовете ремиата не играят особена роля, тъй като не позволяват на конкурента да те задмине, и ето, тук истинската сила на екшампиона става особено забележима. В турнирите това може да струва първото, второто и даже третото място. В мачовете случай за нанесане на решавания удар все едно ще има, и за Петросян това ще бъде напълно достатъчно... От чисто шахматна гледна точка най-вероятни съперници на Спаски са двама — Роберт Фишер или Тигран Петросян.“

Прогнозата на Бондаревски се сбъдна. Петросян и Фишер ще се изправят през м. септември един срещу друг, за да определят кандидата за звание „Световен шам-

пион“. Резултатът от играните сега партии между тях е р 9:9 (по три победи и 12 реми). Това ще бъде титанична борба в която ще играят важна роля само шахматното майсторство, и умелата подготовка, волята, хологическият подход. Всички качества Петросян неведнъж демонстрирал. Той не обича гиките изявления, самовнушения.

— За да се върна на трона световния шампион, е необходимо доста много да се играе. Надявам се, че в мачовете мога да покажа добра игра. Заяви той преди мача с Хюбнер.

Петросян има много почитатели по целия свят. И няма съмнение че той ще се постарее да не разочарова, ще се постарее залични представката „екш“ своята титла.

Д-р Николай МИР
международен майстор

Егон Шмидт — капитан

ТОЛКОВА СКЪПИ АМАТЬОРИ

ФРАНКФУРТ, август (от нашия специален пратеник)

Главна „тема“ на западногерманския футболен съюз сега безспорно е следващото световно първенство с неговите въпроси око ло организацията и подготовката на сборния отбор на страната. Но независимо от това ни кой не забравя, че преди това има олимпийски турнир, че още на него западногерманският футбол трябва да покаже възможности те си на... свой терен. И затова за подготовката на аматьорите се отделят много грижи, организират се лагери, турнета и въобще много срещи. Една от тях ще бъде на 7 септември срещу олимпийския състав на България.

ЛЮБИТЕЛИ!

Трудно е изведижд да се прецени реално класата на западногерманския аматьорски състав. Безспорно той е съставен от играчи, които не са достигнали възможностите на професионалните състезатели. Но в същото време е ясно, че те съвсем не са „чисти“ любители. Само преди няколко дни ста на известно, че на заседанието на ръководството на западногерманския футболен съюз на 18 септември т. г. ще бъде разгледан доклад, в който се говори за „грижите, които възискат днес много аматьорски клубове. Показвателите финансови искания на много играчи довеждат сега дори реномираните аматьорски клубове до големи финансови трудности“.

А претендентите, изглежда, се задоволяват... Иначе „Шпорт курир“ не би писал: „За да изпълнят повишените искания, членовете на ръководствата на дружествата — в аматьорския и професионалния си живот почита-

ни личности — трябваше да тръгнат по съмнителни пътища, които едва ли отговарят на уставите на клубовете. Във всеки случай за такива постъпки д-р Фриц Клайн (6. р. — съставителят на доклада, за който стана дума) е известен от хора, които не могат да бъдат причислени към клокарите.“

ПРОДЪЛЖИТЕЛНА ПОДГОТОВКА

И наистина само националният аматьорски отбор (да не говорим на клубовете...) има такова натоварване, каквото едва ли е по силите на аматьорите. За три години и половина отборът е играл 34 мача, като в началото на 1968 г. и през тази зима предприе продължителни турнета — веднъж в Азия, после в Африка. С такъв актив могат да се похвалят малко „А“ национални състави...

Иначе балансът е положителен. Спечелени са 18 мача, 11 срещи са завършени наравно и само 5 са загубени при голова разлика 48:30. Това е баланс, който (поне сред останалите отбори от този ранг) не може да не създава авторитет.

Ръководството на отбора е поверено на Юп Дервал, поощоцик на Хелмут Шьон в „А“ отбора, играл през 1954 г. два мача в първия отбор на ГФР. Неговите грижи са насочени сега към избиране на най-подходящия състав. Този процес изглежда твърде продължителен. Можеше да се очаква, че след зимното турне в Африка нещата ще се избистрят. Но след завръщането отборът игра още четири срещи (срещу Люксембург — 2:4, срещу Франция — 2:1, срещу Тунис — 0:2 и срещу Испания — 0:0), в които бяха и

Олимпийският отбор на ГФР.

пробвани общо 25 играчи. Само трима от тях не фигурират сега в разширения състав на Дервал преди срещите с аматьорите на Дания (на 25 август в Фленцбург) и срещу България.

Впрочем Дервал не остава нищо на случая — и пред мача с Дания, и пред двубоя с България той ще събере своя състав на 4—5-дневен лагер. И това безспорно е само чест от продължителната подготовка.

МЛАДИ И ОПИТНИ

Разширеният състав на отбора е съчетание на младост и опит. Средната възраст на отбора надхвърля едва 23 години, въпреки че има и ветерани като защитника Дитер Зорк, който е на 32. Но същите 22-а играчи са играли в националния аматьорски състав общо 320 мача — имз и рекордьори като капитана на отбора Егон Шмидт, играл 36 мача в състава, и новаци като вратаря Хуберт Биркенмайер, включен в състава само веднъж.

В своята игра аматьорският отбор на ГФР

се опитва безспорно да копира „А“ състава — играе по системата 4-3-3, която на собствен терен преминава в ясно изразен 4-2-4. Дервал обаче разчита на нападателните качества на всички състезатели. Впрочем в разширения си списък той е записал само три категории — вратари, защитници и (в един и същ „абзац“) нападатели и хора от средата на терена...

За изпълнението на тези задачи старши треньорът ще разчита най-вече на вратарите Шайбер и Брэдлер, на опитните защитници Митц (33 мача в отбора), Зорк (32 мача) и Блайдик (21 мача), на диригента на отбора Егон Шмидт, на голмайсторите Бернд Никел (22-годишен състезател на „Айнтрахт“ (Франкфурт), играл 23 мача с аматьорите и отбелязал в тях 10 гола) и на Евалд Хамес от „Ватеншайд 09“, играл 12 мача, в които е автор на 5 гола.

... Това е в общи линии аматьорският отбор на ГФР, който ще срещне на 7 септември на стадион на „Грюнвалдерщрасе“ в Мюнхен олимпийския състав на България. Един преодолим съперник!

АМБИЦИИ И ВЪЗМОЖНОСТИ

ВАРШАВА, август, специално за „Старт“

самолета от Лариса за Атина запитаха Казимеж Гурски дали е доволен от пътя на полския национален отбор през първото полугодие. Връщаме се от последния с олимпийския отбор на Гърция, който се той в пристанищния град Волос. Мачът заши с победа (1:0), но треньорът Гурски не е радостен. Трябва да напомня, че Казимеж Гурски първа година води националния отбор на Полша. Преди това се грижеше младежкия отбор, а още по-рано, по време, когато в България бе устроен юношески турнир на УЕФА, ръководеше най-младите полски футболисти.

— Не мога напълно да се радвам на пътя, тъй като отборът отново не играе така както бих желал — каза треньорът. — Съществува мнение, че победителите не трябва да бъдат съдени, но аз не го споделям. Мога безкритично да гледам играта на отборите състезатели. Ако не играят твърде

Любански имаше нужда от време, за да се подготви за изпити в политехниката. Но факт е също, че тази година той играе по-лошо, отколкото миналата. Разбира се, запалняковците веднага вдигнаха голяма връва, защото според тях без Любански националният отбор не струва нищо. През есента сигурно отново ще видим Любански, но разчитаме, че ще бъде в по-добра форма, още повече, че ще има време да излекува една проточила се травма, която го отстранява от важния мач за първенство вота на Полша с „Легия“ на стадиона във Варшава. За всеобща изненада „Гурник“ спечели този труден мач, въпреки че на терена не бе Любански, и си осигури шампионската титла!

Като стана дума за полските клубни отбори, заслужава да споменем, че на финала за купата на Полша играха „Гурник“ и „Загленбе“ (Сосновец). Така един от двата „експортни“ отбора на Полша, варшавската „Легия“, няма да вземе участие в големите европейски клубни турнири на шампионите и носителите

Треньорът на полския национален отбор Казимеж Гурски (вдясно) и неговото „острие“ Казимеж Любански на летището във Варшава.

Пирамида от тела в квалификационния мач от олимпийския турнир Полша—Гърция 7:0. Защитникът Вражи и халфът Блаут атакуват гръцката врата.

Бре срещу слаб противник, какво ще бъде, като се срещнат със силен?...
— Кого смятате за опасен противник? — питат треньора Гурски.

— Безспорно ГФР в състезанията за европейско първенство и България в подборния тур за олимпиадата. Мисля, че не трябва да тивирам своето мнение. България познавам Бре. Та нали тя ни елиминира в квалификационните за световно първенство!

Не противоречих. Треньорът без съмнение еше право. Наблюдавах всички срещи на полския национален отбор тази година и нашите винаги се покриваха. За запалняковците, без зерено влюбени във футбола, критичните ни могат да изглеждат светотатство, тъй като тази година нашата единайсеторка не загуби нито един мач: спечели с 4:2 срещу Швейцария на терена в Базел, после в Тирана за рши 1:1 с Албания, след това в Познан раз рши олимпийската единайсеторка на Гърция със 7:0 и накрая във Волос постигна нота победа с 1:0. Работата обаче е там, че в втората половина на годината пред полските футболисти стоят по-трудни задачи. Турция, ГФР — това са противници, които не могат да бъдат подценявани!

В спорта, докато съществува макар и най-малък шанс, не трябва да се отстъпва предвременно, трябва да се воюва докрай. Никой рочем не се удивлява на това, че футболистите имат амбиция да решат мачовете в своя полза. Но едно са амбициите, а съвсем друго възможностите...

Треньорът не беше особено радостен след първата поредица международни срещи, за отото се оказа, че не всички футболисти, които бяха повикани в „А“ отбора, издържяха опитка и на тях ще може да се разчита през есента. Отборът има празнини в защитата и в притежава добри стрелци. Всеки, който по-малко се интересува от футбол, знае какво значават тези недостатъци.

В Полша много спорове предизвика вестта, че за мачовете с Гърция не е повикан най-

на купи...

Да се върнем обаче към проблемите на националния отбор. Треньорът Гурски, който прие всички ефективни от своя предшественик Ришард Концевич, трябваше да направи значителни промени в състава. Оказа се, че по различен начин трябва да се подхожда към различните срещи. Националният отбор на Полша се представи тази година в състав: вратар — Гротински, а след това Гомола; защитници — Анчок, Вийнклер, Виробек, Вражи (резерва Тжасковский); халфове — Шолтишик, Блаут, Дейна (резерва Чмикевич); нападатели — Банаш, Любански (резерви — Козерски и Маркс).

Както се вижда, почти целият отбор е съставен от играчи на два клуба — „Гурник“ и „Легия“. Такъв състав има своите добри страни, тъй като улеснява състезателите да се обиграят. Оказва се обаче, че това носи и следната опасност: ако клубът играе по-лошо — това се отразява и на националния отбор. Така беше в Полша тази година. „Гурник“ и „Легия“ играеха по-лошо от обикновеното, по-лошо бе равнишето и на националния отбор.

Трудно е сега да се каже какъв облик ще има националният отбор на Полша през есента, а още повече напролет, когато ще се играят мачовете с България. Тъкмо ваканцията ще бъде период на проби и по-нататъшни опити. Между състезателите, които напълно оправдаха доверието, са крайните защитници Анчок и Вражи, халфовете Шолтишик и Блаут и нападателят Банаш. Разчитаме в отбора да влезе младият стопер на „Гурник“ (Забже) Йежи Горгон, който страдаше от травма. Нищо не трябва да попречи на Любански да се върне във форма. За останалите постове не може да се каже нищо, защото и самият треньор не знае кой ще заслужи да бъде повикан. За да се видят възможностите, планират се контролни мачове с една от скандинавските страни. Във всеки случай решението е такова: за да заслужи място в отбора, не стига заслугите от миналото и славното име, важна е сегашната ти стойност и пригодност

Селекционерът

на «петлите»

Жорж БУЛОН:

«БЕЗ ПРОМЕНИ, С ЕНТУСИАЗЪМ!...»

Играч без всякакъв блясък в далечното минало, треньор на различни отбори във Франция и Белгия, Жорж Булон пое кормилото на „А“ националния състав, след като ръководи френски сборни състави („Б“, младежки, юношески, военен и аматьорски) в 54 мача. В 60 процента от тях той не губеше. Така е и сега (приближително...) в „А“ състава.
Булон има две слабости — футбол и книгите.

Преди няколко дни кореспондентът на „Старт“ Митко ЕКСЕРОВ се срещна със селекционера на френския национален отбор по футбол ЖОРЖ БУЛОН и разговаря с него във връзка със срещите България — Франция за европейско първенство през есента.

— Как отчитате футболната пролет на „петлите“!

— Не мога да бъда недоволен. Всичко е наред, постигнахме добри резултати, които оправдават взетите мерки за рязко подмладяване на нашия състав, взети след като Франция не успя да се класира за Мексико. Убеден съм, че през есента ще играем още по-силно.

— Вие работихте продължително с един стандартен състав и не го променяхте въпреки критиките, че пренебрегвате някои силни играчи. През пролетта направихте сериозни промени в този състав...

— Когато поех ръководството на националния отбор, разчитах на нашия младежки състав. И нека бъде откровен — повече на неговия ентузиазъм и перспективи за развитие, отколкото на възможностите му в момента. В същото време винаги съм твърдял, че в отбора — според случая — могат да намерят място и други състезатели. Но всички трябва да играят ентузиастично, да чувствуват задължението да дават всичко от себе си. Това направих през пролетта — привлечени бяха някои от лични техници, които са заредени с достатъчно желание да играят в „клуб Франция“ — така у нас наричат вече почти постоянния състав на националния ни отбор.

— Във Франция като че вече мина времето на „Сент Етиен“, който дава ше основната част от националите. Няма ли да доведе това до някои промени сред „петлите“!

— Не виждам никакви основания за това. През есента ще разчитам на онези играчи, които познавам — надявам се — много добре.

— Имаше един скандал, който по речи на такива основни единици за Вашия отбор като вратаря Карнюс и централния защитник Боские да играят редовно в първенството. Разчитате ли на тях и сега!

— При нас много често при преми наването на футболистите има малки или по-големи скандали. Убеден съм, че Карнюс, който е нашият най-добър вратар, и много сигурният Боские ще играят през есента в националния отбор.

— С времето всеки отбор става по-зрял и това често води до промени в неговия стил. Ще търсите ли промени в тази насока!

— В общи линии ще играем така,

както сме играли досега. Това обаче не значи, че няма да се съобразяваме с възможностите на конкретните съперници, с това, дали играем във Франция или в чужбина.

— С други думи, ще продължавате да разчитате на струпването на повече играчи в средата на терена, на изнесени напред център-нападатели и на крила, които се връщат далеч назад; на много движение и високия скорост!

— Да, този начин на игра напълно оправда надеждите ни. Казват, че копираме английския „Лийдс“. Но това е стара тенденция, която може да се види и при югославяните, и при унгарците, пък и при други отбори.

— Вашето мнение за играта на българите!

— Вече имах възможност да кажа на Ваши колеги, че българският отбор играе силно винаги, когато го наблюдавам. На срещата ни през 1970 г. в Руан България и Франция направиха едно първо полувреме, каквото рядко може да се види. През тази година в Осло нашият тим покаже пак през първото полувреме футбол от най-висока класа.

— Кой от нашите футболисти Ви харесва най-много!

— Винаги предпочитам да съдя отборите като цяло... Но все пак — Бонев. Искан тук да споделя своята скръб заради ранната загуба на Котков и особено на Аспарухов. Това е загуба за целия европейски футбол.

— Франция завърши наравно с Унгария в Будапеща, а нашият отбор победи унгарците в София с категоричен резултат. Намалела ли е според Вас „унгарската опасност“!

— В никакъв случай. Унгарците са представители на футболна страна и с тях винаги трябва да се внимава. Колко време трябваше да чакаме, докато направим този равен мач в Будапеща! Колко време мина, преди България да победи Унгария за втори път! Не, унгарците са винаги опасни и трябва да се пазим от тях.

— Доволен ли сте от жребия за световно първенство!

— Не особено. Бих предпочел друг съперник, а не СССР. Силен отбор. А на всичко отгоре дори да преминаем тази опасност, трябва да играем с южноамерикански състав. А отвъд океана е винаги трудно...

В СЛЕДВАЩИЯ БРОЙ:

- ⊙ Започва шампионатът на футболистите
- ⊙ В Хелзинки — юбилейният старт на европейските лекоатлети
- ⊙ Футбол в зелено и бяло — представяме отбора на Северна Ирландия
- ⊙ На пистата във Варезе — колелздачи от цял свят
- ⊙ През пролетта — разказ от Марсел Еме

1920 г. В Атина се събират спортисти от 20 страни (между тях и далама българи), за да взорват една древна традиция, когато преминават войните, да да възкръсвава мислата Ражда се модерните олимпийски игри.

1924 г. В Атина се осъществява идеята за „малката олимпиада“. Ражда се балканиада. Началото поставят атлетите...

1971 г. В Атина дената и нощите на участниците в първите балкански игри поставят началото на балканиада на младите...

Първата балканиада на младите атлети не се състои на Мраморния стадион, а на „Караваскис“, където преди две години Михаил Желев триумфира на европейския шампионат. Всички млади състезатели обаче посетиха големия спортен паметник в центъра на Атина, който винаги ще напомня радостното на големите и малките олимпиади...

ЕДИН ШАМПИОН С... ДВА МЕДАЛА

Кои са първият шампион и първата балканиада? Ще припомним, че при мъжете преди 17 години тази чест завоюва бегачът на средни разстояния Григори Педан. Той, заедно с Тодор Дойчев и Камен Ганчев, бяха единствените българи балкански шампиони преди

ТРИУМФ НА „ЧЕРВЕНИТЕ“

Нашите юноши зряво се открояваха с червените си флазелки. Румъните (дошли с три на състезатели повече от нас) и домакините, които имаха право да участват с неограничен брой атлети, бяха в била униформа. Югославяните, с традиционните си сини флазелки, дойдоха само с представителна група от десетина спортисти. И така, на цялата борбата протече при своеобразен двубой между „червените“ и „белите“. Триумфираха „червените“, нашите атлети, които спечелиха бавно половината от шампионските титли! През втория ден (заедно с В. Стоев) се отличиха и Стоян Шатов, който подобри републиканския рекорд на 2000 м с пр., и спринтьорът Любомир Запрянков. Победният триумф на „червените“ завърши със спектакъла на квартета Йорданов, Попов, Янев и Касов в щафетата 4 по 400 м.

„ДУБЪЛЪТ“ — НАЙ-ВИСОКО ОТЛИЧИЕ

Всяка страна има право да участва с по двама представители в дисциплина. И когато първите двама са от един отбор, отличието е най-голямо! Първият „дубъл“ принадлежи на нашите юноши — на В. Касов и Ал. Янев на 400 м. Той щеше да се повтори на 400 м с препятствия, ако Йордан Йорданов не беше

войната. Отново българин бе награден сега с първия златен медал! Младият скороходец Евгени Семерджиев, надминал всички с една, а някои — с две обиколки, сякаш искаше да не остане по-назад от своя предшественик и спечели едновременно, макар и символично, два медала. Как стана това? Евгени и румънецът Йоница претендираха за първото място по маршрута от 10 км. Нашият скороходец приложи тактика на частично откъсане: когато вземеше преднина от двадесетина метра, изведи намаляващо темпото и даваше възможност на противника си с ускорени крачки да се приближи до него. Но точно в този момент 17-годишният наш атлет отново увеличаваше рязко бързината. Йоница се изтощи, получи криза, напусна състезанието и лиши своя отбор от медал.

КОНТЕСТАЦИЯ СРЕЩУ НАЙ-СИЛНИТЕ

Нашите момчета се чувстваха господари на тартановата pista. И когато се радвахме на победния марш на Емил Владимиров, Михаил Иванов, Янко Братанов, Васил Касов, неочаквано научихме, че е подадена констестация срещу участието на Вълчо Стоев. Мушкетарият изпълни наистина не е от ранга на юношеските състезания. Но какво е виното, че побеждава мъжете на 19-годишна възраст? Президентът на СЕГАС генерал Миропулос поиска паспорта на нашия рекордър за справка. В него бе вписано, че Вълчо за пръв път посещава съседна Гърция. Би трябвало новата рождена дата да е известна още на младежествените спортисти. Този път в документа всички: 20 януари 1952 г.! Господарят Миропулос, след като се увери, че няма грешка, се усмихна и добави с извинение: „Гордейте се с такива младежи!“ Ние действително се гордеем, а Вълчо „отговори“ на констестацията с още един снаряд на 18 метра...

се спънал на последното препятствие, когато догонваше рекордъра Янко Братанов. Една случайност го лиши от сребърния медал и от висок резултат...

Девоиците изпревариха юношите в „дублет“. Те имаха фактически за съперници само румъните; но северните ни съседки най-болезнено изпитаха загубите на диск и на 800 м. Младите румънки отстъпиха на нашите атлетки Маргарита Донева — с два златни медала (диск и гюле), Димитрина Пенева и на прекрасните бегачки Райна Динева и Росица Пехливанова. Малко не достигна и в петобоя, и на скока на височина, за да постигнем двойна победа.

МОНОРАНУ С ПЕТ ЗЛАТНИ МЕДАЛА...

Румънките, подобно на нашите юноши, са неофициалните победители сред девоиците (балканиада на младите няма отборно класиране). Но успехът им се дължи главно на една състезателка — Монорану. Тази висока и едра, чернококса спринтьорка, която още 16-годишна участва на европейските шампионати в Атина и Виена, спечели 5 златни медала. Единствено затруднение тя срещна на 200 м. Рамо до рамо с най-младата спринтьорка на Балканите — Лиляна Панайотова. — тя успя да я победи.

БЪДЕЩЕТО Е НА МЛАДИТЕ

Тази истина, вярваме, ще блесне в бъдещите балканиади на по-големите, а и на други по-големи прояви на „царцата на спортовете“. Първата балканиада за юноши и девоици вдъхва оптимизъм. Нека вярваме на нашите млади атлети и атлетки, които се завръщат като победители от първата олимпийска столица!

1. ВАСИЛ КАСОВ — с шампионска титла на 400 м.

2. ЯНКО БРАТАНОВ — през препятствията към победата.

3. ЕМИЛ ВЛАДИМИРОВ — дискът лети над 50-те метра.

4. МАРГАРИТА ЦОНЕВА — „най-далекобойната“ сред девоиците.

Титли и медали

ЮНОШИ: 200 м — Л. Запрянков 21.6; 400 м — В. Касов 48.4; 800 м с пр. — Я. Братанов 52.1; 2000 м с пр. — Ст. Шатов 5.43; 10 км сп. ходене — Евг. Семерджиев 48.04.8; 4x400 м — България 3 (4) гюле — В. Стоев 18.00; диск — Е. Владимиров 52.92; чук — М. Иванов 59.26; ДЕВОЙКИ: 800 м — Р. Динева 2.12.0; скок височина — В. Стоева 1.70; гюле и диск — М. Цонева — 14.26 и 47.62; петобой — Д. Николова 41.96.

ЮНОШИ: 1. България — 9 златни, 4 сребърни, 5 бронзови; 2. Румъния — 6, 10, 9; 3. Гърция — 3, 6, 4; 4. Югославия — 3, 1, 2; 5. Турция — 0, 1. ДЕВОЙКИ: 1. Румъния — 8, 7, 2; 2. България — 5, 5, 7; 3. Турция — 1, 0, 0; 4. Югославия — 0, 2, 2; 5. Гърция — 0, 0, 3.

СРЕД НАЙ-БЪРЗИТЕ В БЛЕД

В последно време българското гребане отбеляза напредък. Радостното в случая е, че наред с майсторите все повече се проявяват и младите — утрешната смяна, която ще поеме от тях щафетата.

В събота в Блед завърши II световно и V европейско първенство по академично гребане за юноши. Оттам долетя радостната вест — българите са спечелили две призови места в обстановка на силна конкуренция. Нашата четворка с кърмчия е финиширала втора с постижение 4.55.20 мин., непосредствено след представителите на ГДР — 4.52.41. Ето носителите на сребърните медали: Кр. Петров Б. Василев, К. Малагански, Н. Халваджийски, рулеви Н. Георгиев (всички от „Левски-Спартак“).

На четворка без кърмчия Ц. Христов, К. Гърбева, Р. Русев и Ст. Павлов (също от „Левски-Спартак“) заеха трето

то място с време 5.04.83 мин. Реално по гледното, това постижение също е добро и показва, че при една още по-усърдна подготовка за в бъдеще могат да се очакват нови успехи!

Световното и европейското първенство по академично гребане на Бледското езеро бе един наистина внушителен преглед на сегашното състояние и възможности на юношите-гребци от целия свят. В състезанията участваха общо 420 юноши от 22 страни! На фона на тази масовост успехът на нашите представители придобива още по-висока стойност. Второто и третото място са хубава отплата за грижите, които се полагат за развитието на гребането в България. Сребърните и бронзовите медали, спечелени след оспорвана борба по Бледското езеро, за в бъдеще трябва да бъдат импулс за още по-усърдна подготовка, за още по-високи спортни резултати!

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

МИНИ СЛУЧКИ

РАЗВОД ПО ИТАЛИАНСКИ

Една жителка на Милано мотивирала исквата си молба за развод със следните думи, които чула от съпруга си:
— След седмица започва футболното първенство и не ме безпокой повече с разни глупости като дом, деца и прочее...

50 000 КМ ЗА ФУТБОЛА

Петдесетгодишният Ханс Баумер от Дортмунд е може би най-чудният запаялник в света. Той придружава на всеки мач отбора на Борусия и представителната единадесеторка на ГФР. В това нямаше да има нищо чудно, ако Баумер не извършваше своите футболни пътешествия... в лосипа. Пропътувал над 50 000 км, в които се включват световните първенства в Швейцария, Швеция, Чили, Англия и Мексико, Баумер се готви за нови подвизи.

„НАЙ-ПРЕКРАСНАТА ИГРА“

Трудно може да се намери по-нещастен и настойчив запаялник от бразилеца Рауло Дарвал. През последните 5 години посещенията на мача му струвало... 22 контузии! 12 пъти станал жертва на сонвания по трибуните, два пъти паднала козирката на неговия сектор, четири пъти го ранили конете на полицията, вдвояваща ред, два пъти си счупил крака по стълбите на стадиона, а напоследък нервен съсед го ударил с чадъра си. Въпреки това Дарвал не променил мнението си: футболът е най-прекрасната игра на света.

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРРАВНО: 2. Прославен съветски лекоатлет — бивш олимпийски шампион — битане на дълги разстояния. 5. Състезател по тенис на маса от „Спартак“ — Плевен и националния отбор. 7. Името на прочут австралийски лекоатлет, бивш световен рекордьор. 8. Прочут в миналото унгарски боксьор. 11. Волейболист от ЦСКА „Септемврийско знаме“ и националния отбор. 12. Американски лекоатлет — световен рекордьор на дълъг скок. 13. Френски футболен отбор. 16. Част от фамилията на съветски лекоатлет — европейски рекордьор на дълъг скок. 17. Известен в близкото минало наш листов колоезд. 18. Популярен гръцки баскетболен отбор, гостувал у нас.

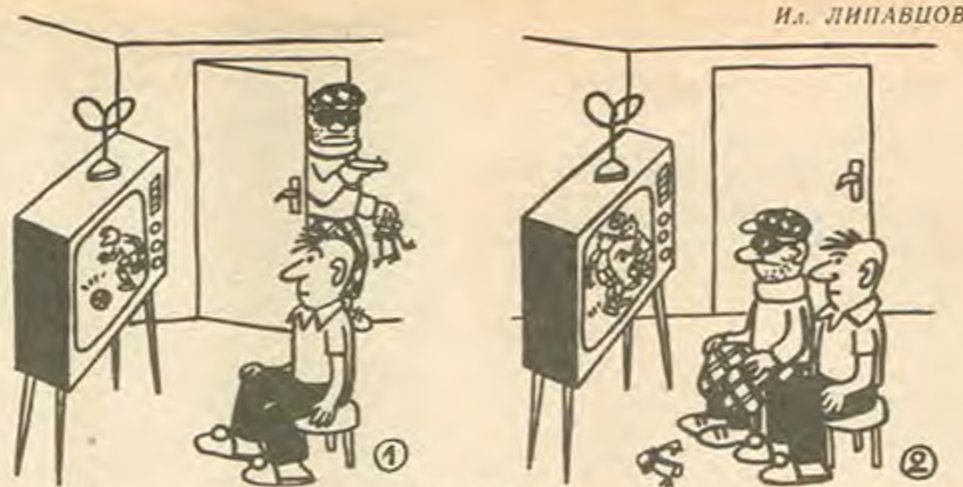
ОТВЕСНО: 1. Известен съветски копиевъртяч. 3. Името на прочут в миналото алжирски футболист. 4. Бивш футболист от националния отбор на Румъния. 5. Известен съветски гимнастик — олимпийски и световен шампион. 6. Нападател от футболния отбор на „Локомотив“ — Пловдив. 9. Съветски гротескатор. 10. Футболен термин. 14. Футболист от „Манчестер юнайтс“. 15. Най-добрият спортист на ГДР за 1969 год. 16. Името на Фини — прочуто в миналото английско крило.

Съставил: Георги БОРЧАКОВ

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ БР. 8

ВОДОРРАВНО: 1. Желев (Михаил). 4. Манеж. 7. НЕП. 9. Нес. 10. Веселинов (Цветан). 13. Ота. 15. Тлака. 16. Есе. 18. Вата. 20. Еме (Анук). 21. Клей (Касиус). 22. Меле. 24. Илот. 25. Роко. 26. Амид. 27. Апис. 29. Апри (Барбос). 31. Ерос. 32. Ета. 34. Чона. 36. Тал (Михаил). 37. Фронт. 39. Мат. 40. Олимпиада. 43. „Ифа“. 44. Нин. 45. Или (Елена). 46. Макег.

ОТВЕСНО: 1. Жеков (Петър). 2. Ене. 3. Вест. 4. МЕНА. 5. Асо. 6. Жокей. 8. Пеле. 9. Нике. 10. Ватерполо. 11. Ламе. 12. Велодроми. 14. Там (Игор). 17. Сет. 19. Алонс (Ирзек). 21. Клич. 24. Има (Сума). 27. Ара. 28. Стоп. 30. Ива. 31. Етапи. 32. Ерма. 33. Акин. 35. Атлет. 37. ФИФА. 38. Тайм. 41. Лин. 42. ДНА.

Силата на футбола.

— Пак си летял над стадиона!

— Решил съм през новия сезон да бъда съвсем прецизен!

ПОЗНАВАТЕ ЛИ ТОЗИ СПОРТ?

Този спорт е малко познат у нас, но има страни, в които той се ползува с голяма популярност. От Европа заслужава да се споменат Дания, ГДР, Чехословакия, Белгия, Швейцария. Много обичат колобола в някои части на Франция.

Играе се в зала с размери 25 метра дължина и 15 м ширина в две полувреметра по 7 минути. Отборите се състоят от по двама играчи. Единият от тях по-често застава на вратата, а другият е нападател. Но те могат да сменят произволно своята роля „вратарят“ също се впуска често в нападателни акции. А когато обстановката налага, напада телят с всички сили брани своята врата.

Играе се с топка, направена от специална тъкан и тежата 1 кг. Ударите се нанасят с предното колело.

Колобол се играе и на трева. Но тогава всеки отбор се състои от по 6 състезатели и естествено игрището е по-голямо.

В страните, където е популярен, колоболът събира много любители на спорта и около телевизионните екрани. Малкият брой на играчите в една среща, добрите условия в зала дават възможност за чудесни телевизионни предавания.

КОЛОБОЛ

ЗАЩО СПОРТУВАМ?

Мога честно да ви кажа — нямам начин да не спортувам! Дотам я докарах, че ако не спортувам — нищо не мога да направя.

А помня какво чудно време беше. Никакъв спорт, братчета. Младост. Сто оки да изпиеш вечерта, сутринта си като кукуряк. И пишеш, и бришеш — все едно, че си се родил току-що.

Но мина време. Машинката се поизтърка. И хоп!..

Когато стана това „хоп“ — бях на двадесет и пет години.

Лекарят — навярно е бил много умен — ме прегледа и каза:

— Никаква паника. Никаква мисъл за близка умирачка. Имате „дисоциация стрено вентрикуларис“. Хора с таква сърдечно заболяване са изстраивали и две, и три години... Само едно — никакво движение. Иначе — и два дни не гарантирам.

И си отиде.

И пред мен изгря чудна перспектива. Ако лежа като труп — две, три години.

Ако се движа — два дни и край.

Тогава реших да се удавя. Домъкнах се до Панчаревското езеро и бух — с главата надолу във водата. Нали не знам да плувам — работата е опечена.

Но кой знае защо, щом глътнах малко водичка, изведнъж ми се прииска да си изживея тия две-три годинки, дето ми ги подари лекарят. И с крака, и с ръце започнах да блъскам, да ритам и се добрах до брега. Изскочих вир во-

да — бях скочил с дрехите. Навън беше студ. Забравих близката смърт, защото започнах да умирам от студ. И затичах, за да се сприя. Отначало бавно, а сетне по-бързо. Така дотърчах до в къщи и легнах.

Събудих се жив. И най-странното — много весел и жизнерадостен. И ми се приписа. И седнах, и писах така, както не бях писал от сумати време.

Но минаха два дни и отново сърцето затрака.

Тогава се сетих за езерото. И отново се бухнах в него. Но този път без дрехи. А като излязох от водата — пак с доста мъка, затърчах около езерото да се стоплая. Сетне облякох дрехите си и се върнах в града. И пак спях, и пак писах като новороден.

Започнах да правя този номер всеки ден. И се научих да плувам. И добих такъв тренинг, че се връщах тишещом до София.

И кой знае защо, хич и не умрях. Нещо повече. Чувствавах се като дете.

След един месец отидох при лекаря. Като видя, че идвам при него пеша, той пребледня.

— Легнете веднага — изкрещя с всичка сила, — самоубиец!

Но аз се изправих с краката нагоре и започнах да се разхождам на ръце. Сетне направих 30 пъти лицева опора. После затърчах около него, като надавах индиански викове.

Лекарят не издържа тая гледка, хвана се за сърцето и припадна. Веднага извиках такси и го замък-

7 ДНИ СПОРТ

ЛЕКА АТЛЕТИКА: Републиканско лично-отборно за юноши и девойки старша възраст на 7 и 8 в София.

Републиканско лично-отборно за юноши и девойки младша възраст на 9 и 10 в София.

ПЛУВАНЕ: Републиканско лично-отборно за момчета и момичета от 5 до 8 на басейна „Дизна“ в София.

БАСКЕТБОЛ: Европейско първенство за девойки до 8 в Югославия.

Балканнада за юноши от утре до 8 в Измир (Турция).

ХАНДБАЛ: Турнир „Дружба“ за младежи и девойки с участието на отбори от Румъния, Унгария, Югославия и България от 6 до 8 в Толбухин.

ТЕНИС: Европейско първенство за мъже и жени (аматори) от 4 до 8 в Люксембург.

СПОРТНА ГИМНАСТИКА: Републикански финал (мъже и жени) на „А“, „Б“ и „В“ групи от 5 до 8 в София.

КОЛОЕЗДЕНЕ: Кула „Слънчев бряг“ — шосе и писта днес и утре в Бургас.

ВЕТРОХОДСТВО: Републиканско първенство за мъже клас „Фин“ и клас „Летящ холандец“ от 9 до 15 в Несебър.

ГРЕБАНЕ: „Регата „Русе“ (мъже и жени) на 7 и 8 в Русе.

ШАХМАТ: Продължават турнирите от полуфиналите за републиканско индивидуално първенство за мъже в София, Русе, Пазарджик и Ловеч до 15.

ПРОВЕРЕТЕ СВОЯ ОКОМЕР!

Точният окомер е голямо преимущество за спортиста. Добре е по-често да го третираме. Това може да става и чрез забавни игри, неусетно и весело, в часовете на нашия отдих. Опитайте по следните три начина:

1. Поставете на пода два предмета на разстояние 4-5 метра един от друг. Опитайте се да поставите трети предмет точно помежду им. Добре ще бъде, ако грешката не надвишава 3 см.
2. Вземете един молив и преченете колко пъти ще се наанесе по дължината на масата, край стената и пр. След време в шата грешка не бива да пресъшава 1/4 от дължината на молива.
3. Определете колко пъти ще се събере стопанката на страницата на вестник. Грешка — до 1 бройка!

нах до езерото. И както беше припаднал, хвърлих го във водата.

Припадналият веднага започна да крещи, да блъска с ръце и крака, но се докопа до брега. И веднага налетя на бой. Но отново го бутнах във водата. Пак изскочи. Пак го бутнах. И така — докато помоли за милост. Сетне заедно с мен започна да търчи около езерото, за да се сприя...

Доиде зимата. Вече не можех да плувам в езерото. Тогава си купих ски. Започнах да се катеря сутрин на Витоша, след обед спях, а от четири до осем — пишеш.

Когато снегът се стопи, а водата в Панчарево не беше още годна за плуване, започнах да търча из гората всяка сутрин. Целият квартал отначало ме помисли за луд. Но за мен беше по-добре да ме мислят за луд, отколкото да ми плачат след ковчег.

Лека-полека съседите свикнаха с тази мисъл и дори забелязаха как започнаха да подтичват и те.

Сега всяка сутрин от нашия квартал се юрва цяла сюртия граждани към парка. В началото, ако забележите, търчането е малко грапово. Те охкат, тухкат се, иска им се да се върнат. Но лека-полека забързват крачките. Из гората вече тичат бодро, а когато се връщат — лицата им греят като на деца.

Един леден душ и смаяните им колеги виждат вместо тях някакви двадесетгодишни хлапаци, които търчат из коридорите, закачат се с момичетата и искат да устроят мачове.

Всичко казано по-горе е стопроцентова истина. Ако беше измислено, пеше да е по-смешно.

Васил ЦОНЕВ

Откъс от романа
на ПАВЕЛ ВЕЖИНОВ
«Голямата стъпка»

ПАВЕЛ ВЕЖИНОВ

Гонг!...
Началото на рунда беше неочаквано бурно. Веднага след гонга италианецът се хвърля в атака, яростна атака. Понеже и без това губеше, той явно беше решил да започне всичко на карта. И изглежда, че бурната, неорганизирана атака посмути Кацарски. Той явно не можеше да намери дистанция за удар, а италианецът не го оставяше да се отскубне крачка назад. Очевидно той автор не можеше да продължи дълго — за Кацарски беше достатъчно само да го ларира, без да рискува в неизгодната за него дистанция. Но изглежда, че честолобието се оказва малко по-силно от гласа на разума. Внезапно той спря своето оттегляне и два тежки удара разтърсиха италианеца. Именно тогава Кацарски получи остро контррашо кроше в брадата. Колената му омекнаха, той падна на пода.

— Едно... две... три... — броеше съдията.

Като направи мъчително усилие, Кацарски се изправи на крака.

— Не бързай! — изкрещя дрезгово някой от пейките. — Стой до осем!

Кацарски остана прав, с отпуснат gard. Още пет секунди почивка му бяха достатъчни, за да се съвземе. Инспекторът неволно погледна към италианеца — приличаше на тигър, който е готов да скочи.

— Седем... осем! — отброн съдията.

Кацарски вдигна гарда си.

— Бокс! — изкомандува съдията.

Италианецът веднага се нахвърли, но силно насрещен ляв удар едва не го подкоси. Втората атака, но и тя бе посрещната с дубиращи леви прави удари. Сега той смени тактиката, бързо се пренесе към лявата страна на българина и докато Кацарски се обръне назад, италианецът отново се вкочи в близкия бой. Тоя път българинът не посмя да рискува — само добре се прикри с гарда си.

Като се плъзна с гръб по възетата, италианецът успя да избяга от ъгъла. Кацарски се опита да му препречи пътя, но получи един остър прав удар. Тогава той отново се изтегли на дистанция и започна да бомбардира оттам с лявата ръка. Италианецът се беше съвзел, но тоя път и той не смееше да рискува — с бързи движения се стараше да се отскубне от фаталното за него разстояние.

— Десен... десен! — беснееше публиката.

Предупреждение на италианеца за пасивно водене на боя. И малко след това — гонг!

Инспекторът наблюдаваше внимателно бай Пешо. Той очакваше, че треньорът ще се нахвърли върху своя питомец с укори и съвети, но нищо подобно не се случи. Бай Пешо му подаде глътка вода, избърса го с мократа кърпа, след това разтегна колана на гашетата му. Едва сега той се надвесил над главата на младежа и започна тихичко да му приказва.

Гонг!...

Боксърите приближиха центъра на ринга. Още първите десет секунди показаха, че италианецът се е примирил с изхода на срещата — отбягваше да атакува направо. Кацарски отново започна с лявата ръка... чук-чук!

— Десен бе, дръвник! — изрещя някой солово.

Чук... чук!...

Италианецът започна да се окуражава. Той мина към дясната страна на българина и направи предпазлива проба. Кацарски се опита да се изтегли, но го застигна силен десен удар.

— Какво става с това момче? — запита Давидов учудено.

Нова атака на италианеца и няколко насрещни леви прави на българина. През това време някой се приближи към официалната ложа и заговори нещо на председателя. Хората се поразмърдаха, Давидов даде ухо.

Илюстрация: Петър РАШКОВ

Няколко секунди, изпълнени с напрежение, и италианецът успя да се откопчи.

— Не бързай! — изкрещя дрезгово някой от пейките. — Стой до осем!

Кацарски остана прав, с отпуснат gard. Още пет секунди почивка му бяха достатъчни, за да се съвземе. Инспекторът неволно погледна към италианеца — приличаше на тигър, който е готов да скочи.

— Седем... осем! — отброн съдията.

Кацарски вдигна гарда си.

— Бокс! — изкомандува съдията.

Италианецът веднага се нахвърли, но силно насрещен ляв удар едва не го подкоси. Втората атака, но и тя бе посрещната с дубиращи леви прави удари. Сега той смени тактиката, бързо се пренесе към лявата страна на българина и докато Кацарски се обръне назад, италианецът отново се вкочи в близкия бой. Тоя път българинът не посмя да рискува — само добре се прикри с гарда си.

— Какво е станало? — запита инспекторът неспокойно.

— Лошо! — каза Давидов. — Фрактура на дясната ръка!

Наистина лошо! Проданов веднага отправи тревожен поглед към ринга — дали ще издържи? И дали противникът му е разбрал какво се беше случило? Изглежда, че беше разбрал, защото непрекъснато се стремеше към дясната страна на своя противник и след всяка секунда атакуваше все по-стръвно и по-стръвно. Тоя път публиката мълчеше — навярно и тя бе научила лошата новина. Само някакъв изолиран глас се обади.

— Дясната... дясната!...

— Мълчи там! — срязаха го сърдито около.

Най-сетне един остър удар на италианеца достигна до целта си, Кацарски падна на пода.

— Едно... две! — започна своята безпощадна сметка съдията.

Инспекторът усещаше, че ударът не е бил много силен и Кацарски всеки миг може да стане. Но ще издържи ли следната атака?... И ще издържи ли до края на рунда?... Сега това му се виждаше съвсем невъзможно.

— Седем... осем! — броеше съдията.

Едва на „девет“ Кацарски вдигна гарда си. Италианецът мигновено връхлетя и в тоя миг българинът се отклони и замахна със силен ляв зперкут. Ударът попадна точно, италианецът замръзна на мястото си като парализиран. Като събра всичките си сили, Кацарски отчаяно удари с лявата ръка.

Инспекторът не погледна италианеца, той видя само изкривеното от болка лице на Ка-

Няма може би друг сред поколенията български писатели, започнало своя път в литературата през тревожните и тежки години преди Втората световна война, който да е до такава степен истинско чедо на големия град, до такава степен да е верен на урбанистичния дух, както Павел Вежинов. Неговият формиране като гражданин и творец става измерено тук, между бетонните квадрати на големите здания и улиците със сив паваж, до шумното футболно игрище и до казарменият мир с олющен фасад. И този свят на първи емоционални реакции и на първи прозрения за истините на живота завинаги ще засядне в съзнанието му и той ще му бъде верен в многобройните си произведения, ще му бъде верен в цялото си житейско поведение.

Градът със сложните си проблеми и хиляди различни човешки съдби и преди това е изобразяван с голяма художествена сила в българската проза — да си припомним Г. Стаматов, Г. Райчев, К. Константинов, Св. Минков, Ем. Станев. Но годините го променяха непрекъснато, той придобиваше нов облик, в него зреяха различни социални конфликти. Все по-дълбоко ставаше пропастта между шепата богатия, които имаха всичко, които грабеха с пълни шепи от удоволствията, и между бедняците, които с пот и мъка изкарваха насъщния златък хляб. Точно в такъв съдобен момент, в епоха на напрежение съвсем съгласно с идеите на двата свята, встъпи в литературата Павел Вежинов (това е неговият псевдоним, а истинското му име е Никола Делчев Гугов). И още в най-ранните си разкази, започнали да се появяват на страниците на прогресивния и комунистически печат, той описва не само новия пейзаж и новия бит на придобивания все повече безразличия на капиталистическия читателски град, но акцентира преди всичко на решителната фаза, в която се навлязва класовата борба. В първия си белетристичен сборник „Улиця без пазар“ (1935), появя се в редакцията от видния комсомолски деятел Емил Шекерджийски библиотеката „Жар“, още самият издослов показва напред, към героичен от какви кръгове е насочено вниманието на младия автор. С подобен патос е проникната и следващата книга на Павел Вежинов, сборникът разкази „Дни и вечери“ (1942), в който с тънка ирония и дълбока изобразителна сила е показана духовната пустота и нравствената покаяна на кръговете от социалната върхушка, от „хайлайфа“.

Но своя пълен творчески ръст, своите истински творчески възможности той изяви в годините след победата на 9 септември 1944 година. Вече не беше пузичо да се говори с недомисливи и памети, а честно и откровенно да се разкрива цялата истина за живота, за съдбата на хората. Съвсем наскоро след отечествената война, а която той взе активно участие като военен кореспондент в редактор на армейския вестник „Фронтонка“, излезе сборникът с повести и новели „Втора рота“ (1949), за който без всякакви колебания може да се каже, че е най-яркото изображение на това събитие в нашата белетристика. Не случайно повестта, дала заглавието на цялата книга, още тогава влезе в училищните христосати, още тогава получи признание на социалистическа класика.

С навлизането в творческата си зрелост Павел Вежинов не се усупок, не се акаде мизира, не се ограничав само в сферата на познати, добре прочувани кръгове от проблем и образи. Напротив, неговата „дързост“ като че ли стана още по-подчертана, при това подплатена основателно и от по-високо професионално самочувствие. Той например беше един от първите наши автори, който се нае да докаже, че анатомическият жанр на приключенско-криминалното четиво отлично може да служи на научните цели, че с неговото специфично въздействие могат да се формират социалистически добродетели. Той знаеше, че към динамиката на жанра особено по предпочитание показват младите читатели и тъкмо към тях адресира романа си „Следите остават“. По-сетне той създаде и „Проз шестина на тихата улица“, „Край на пътя“, „Голямата стъпка“, „Човекът в сянка“ и с тези свои книги — заедно с творбите на А. Гуляшки и Бог. Райнов — допринесе за утвърждаването на високия авторитет на този жанр в българската литература. Никак не е случайно, че всички книги на тези трима автори от тая област са преведени на много езици.

Павел Вежинов не се свенеше да навлиза и в други литературни територии, към които всяко се отнасят с артистично високомерие и с изключителност. Очеркът, репортажът, пътеписът, фейлетонът — навсякъде той оставяше отпечатъка на своя ярък талант. Разбира се, все пак той си имаше и си има до днес свои предпочитани зони. Една от тях е разказът. Сборникът „Момчето с цигуларката“, „С дъх на бадеми“, „Сяните пеперуди“ показваха, че в този жанр той е един от пър-

вомайсторите на съвременната ни литература. В тях той пак изобразява живота в града, но с тъкък усет за непрекъснато променящата му се лице, за новите взаимоотношения между хората, за настъпващите изменения в техния бит, морал, етика. Особено го злепмава проблемът за взаимоотношенията между поколенията. Характерно е, че в своята по-късна писателстват с чужд на всякаква предки мереност, на априорна теза, която да се опитва да илюстрира със съчинени образи или да дактично да им внушава. Няма също тъй и помен от онова старческо раздразнение, с което мнозина от по-зрелите поколения се нахвърлят на младите и там съзират всички бащици на разложението, там струпват обвиненията си. Напротив — Павел Вежинов дори е склонен често да даде предпочитание именно на по-младите и тях да посочи за образец със стремежа им да се борят с еснафството, с грубия житейски практицизъм, с равното посивяване на мечтите. Дори когато съзира грешките им, той се замисля над дългата на по-старите, над задълженията на „бащите“, които не са в състояние да намерят истински общ език с чистата поринност на младостта. Той дари и посочва онова, което обхваща поколенията в социалистическото общество, което им помага да крачат рамо до рамо и да правят живота един непрестанен път към прогреса, към усъвършенстването на човека. Не към разрушението, а към създаването и насочено творчество на Павел Вежинов; не скептицизъм, а вяра излъчва то. И напълно оправдава смисъла на псевдонима, който не случайно той си избра още преди толкова десетилетия...

Като истински син на града Павел Вежинов не можеше да остане безразличен и към двете власти „психози“ на двадесетте и тридесетте години, на армето на неговото юношество и младост, които постепенно здрва во навлязваха и всилката и бита на хората, които се превръщаха в насъщна потребност на битието им. Става дума за живота и за спорта. За това особено омайваха съзнанието на младите, кинозалонът и игрището, боксовият ринг и киподумът оцветяваха дните им. Оставяна дълбока и незаличима следа и у Павел Вежинов.

Той наистина показва със дебюта си в киното — по негов сценарий филм („Това се случи на улицата“) се появи едва през 1967 г., когато мнозина от връстниците му го бяха предали. Но нещо свежо и богато дръпде с навлязането му тук, което впрочем имаше при израз и в жаждата да се разчупят класовите граници и да се навлезе в непознати за българския екран територии. Истинно П. Вежинов се „одързост“, както и в литературата, първ да докаже с криминален филм „Следите остават“, че не е толкова филмова формата, а съществено е това, с какво е изпълнена тя, из какви идейни внушения е подчинена. Голям е също така приносът му и за развитието на нашата филмова комедия, за нова, свежа трактовка на антифашистката съпротива и преди всичко за изобразяване на съвременната действителност (могат да се посочат такива филми като „Неспящият дом“, „С дъх на бадеми“, „Процесът“). С тия книги си поринност той без колебание се включи и в създаването на първата наша телевизионна серия „На всеки километър“, където бе крайно полезен с опита и с изобретателността си. Наскоро за свой принос в реализацията му той беше отначен с Димитровска награда.

А спортът? Сам писателят в един разговор ми каза, че той като тема в творчеството му не бива да се отделя от останалите творби, да се разглежда като нещо самостоятелно, изолирано. „Спортът е същност на съвременния човек и писателят не бива да го забравя, а в стремежа си да обхваща цялостно, в сложността и богатството и психизма на съвременника е длъжен да го отрази в произведенията си.“ Точно към тая извод населяват и собствените му творби, в които са намерили място образи на спортисти: повестите „Знамена над стадиона“, „Дубоут“, романа „Голямата стъпка“. Даже и в специално посветените на две олимпиади пътеписни книги „На олимпиадата в Хелзинки“ и „До Мелбърн и обратно“ състезанията и спортните не са единствен обект на внимание, а писателят се стреми да обхваща комплексно, в цялата сложност и богатство живота, измрежката на нравствеността. „За мен например очеркът от Мелбърн е повече политически, отколкото спортен“ — ми доверява Павел Вежинов. И аз го разбирам, че той изтъква това не като недостатък, а като преимущество.

Да, спортът не е за него временно развлечение, не е занимателен атракцион, не е „ми нуди за отпих“. Той е в същността му. Така е още от юношеските години, когато става привърженик на „Славия“, когато го омайва с мъжествеността и красотата си боксът. Той така здраво се пристраива към него, че от 1945 до 1964 г. му отделя много часове като председател на републиканската секция по бокс. Известно време е подпредседател на БОК. И е един от първите, които са удостоени със звание „Заслужил деятел на физкултурата и спорта“.

— И досега обичам да бъда край ринга, обичам да съм на стадиона! Там долавям живота пълн на живота, долавям динамиката и красотата му.

Е, няма е чудно тогава, че и в творчеството му този жив пълн, тази динамика и красота на живота присъствуват така властно, така покоряващо?...

Атанас СВИЛЕНОВ

царски. Когато отправи отново поглед към него, видя, че лежи по очи на пода. И об братно, публиката като че ли хвъркна във въздуха. Такъв мигновен, спонтанен вик инспекторът никога не бе чувал, нито пък съзнаваше, че е прибавил към всички други гласове и своя.

Но какво ставаше на ринга? Тоя път не можеше да се чуе какво брон съдията, гласът му бе изчезнал в ехтежа на залата. Италианецът все още лежеше по очи на пода след това се обърна. Може би имаше още още сили да стане. Но нямаше никаква въ-

ля. И последните остатъци от волята бяха смазани от неочаквания удар.

Най-после съдията направи някакъв знаци с ръка — край!... Кацарски бързо се притече и повдигна противника си. Италианецът стана тежко, след това внезапно се усмихна — мъчително макар — и погали с тежка та си ръкавица косата на своя противник. Публиката бурно изръкопляска. Тръгнат като дете, Проданов стоеше край дървения паркет и с умиление ги гледаше. Ако можеше да се види как изглежда сега, той навърно хомерически би се изкискал...

С БРОНЗОВИТЕ МЕДАЛИ

• БОТЕВ • ВРАЦА

ПРАВИ: (от ляво на дясно): Илия Панев — старши треньор, Янко Гелов — треньор, Ангел Ценов, Цветан Петков, Кирил Райков, Евден Каменов, Теодосий Мутафчийски, Евлоги Йорданов, Петър Каменов, Георги Каменов, д-р Георги Бончев — лекар на отбора, Георги Ковачев — масажист;

КЛЕКНАЛИ: Венелин Тошков, Петър Петров, Цветан Патеров, Николай Джаров, Цветан Тасев, Александър Божилов, Сашо Ангелов, Николай Пенков, Васил Ценов, Николай Бакърджиев.

Старт

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

ТЕХНИКУМЪТ
ПО МЕХАНОТЕХНИКА
(СОФИЯ) —
СРЕДНОШКОЛСКИ
ШАМПИОН
ПО ФУТБОЛ

ПРАВИ (от ляво на дясно): Петър Панов — треньор, Любомир Любомиров, Румен Близнаков, Димитър Иванов, Манол Йорданов, Любомир Илчев, Трайчо Трайков, Костадин Никушев;
КЛЕКНАЛИ: Нено Ангелов, Веселин Бояджиев, Владимир Ставрев — капитан, Владимир Желязков, Венцислав Арсов, Борис Йосифов.